

CHỨC VỤ MỚI CỦA TÔI

Được rồi, Anh Neville. Cảm ơn, các anh em.

² Xin chào, các bạn. Chắc chắn là đặc ân được ở đây sáng hôm nay, trong đền tạm này. Khi...

³ Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng bây giờ rồi, và đang chờ đợi buổi nhóm quan trọng bắt đầu ở San Jose, tuần này, tại—tại San Jose, California. Chúng tôi sẽ ra đi ngay sau buổi hầu việc, đến Bờ Tây. Và rồi chúng tôi cũng sẽ xuống ở Coconut Gardens trong khoảng hai ngày nữa, ý Chúa, với những Thương Gia Cơ-đốc. Và chúng ta đang trông đợi thì giờ trọng đại trong Chúa, trên Bờ Tây. Họ có tám mươi hai nhà thờ trong sự tài trợ, và cả những hiệp hội của San Joaquin, và những thung lũng khắp Bờ Tây. Và vì vậy chúng ta có những bãi đất rộng ở đó. Nếu một số trong các bạn hữu của các bạn, các bạn biết, mà muốn tham dự một số các buổi nhóm, chúng tôi sẽ vui mừng được gặp các bạn và—và những người thân của các bạn.

⁴ Và chúng ta đang mong đợi. Tôi có sự kiểm tra lớn hơn... sự trông mong, sáng nay, và hầu hết buổi nhóm nào tôi từng có mặt, cho đến nay. Bởi vì, tôi tin rằng chúng ta thực sự ở thời điểm quan trọng sắp xảy ra của điều gì. Tôi đã chờ đợi nó trong một thời gian dài. Và tôi—tôi tin rằng chúng ta đang ở ngay bên bờ vực của nó lúc này, cho điều gì đó, mà Đức Chúa Trời sẽ giúp con cái Ngài tiến xa hơn một chút trên con đường.

⁵ Anh em biết đấy, Kinh Thánh nói, rằng, “Khi kẻ thù đến giống như nước lũ, Thần của Đức Chúa Trời sẽ dựng cờ chống lại nó.”

⁶ Và khi Đức Chúa Trời ban ơn phước cho Hội thánh Ngài, và họ đi theo trong ơn phước đó quá lâu đến nỗi Nó trở nên thông thường với thế gian, rồi họ bắt đầu chạy ra khỏi Nó. Khi ấy Thần của Đức Chúa Trời đi vào và dựng cờ lần nữa, và có một sự phục hưng hay điều gì đấy bùng nổ.

⁷ Và những hi vọng vĩ đại của chúng ta là đây, rằng, một trong những ngày này, Thần của Đức Chúa Trời sẽ sai Chúa Jêsus Christ trở lại trái đất, rồi nó sẽ hoàn hảo lúc ấy. Đó sẽ là tiêu chuẩn thật.

8 Bây giờ họ chỉ đang đứng, quanh những—những bức tường và các chỗ, và khắp tòa nhà. Tôi đã gặp một người đang đi vào, khi tôi đậu xe, và người đó nói...Tôi nói, “Tôi sẽ để nó nằm ở đây, với chìa khóa, thế thì anh có thể đi ra bất cứ lúc nào anh muốn.”

9 Người đó nói, “À, vậy thì tôi vào thử. Tôi không thể tìm được nơi nào để đứng.”

10 Và nhà thờ chúng ta quá nhỏ cho một buổi nhóm. Nhưng rời khỏi sáng nay...Và chúng ta đã thông báo điều đó Chúa nhật tuần trước, về việc ở đây, và sẽ đến để cầu nguyện cho người đau. Và cho anh em một số chỉ dẫn về những gì chúng ta vừa thấy xảy ra. Và đã có nhiều người hơn, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, thêm vào điều đó, trong sáng nay.

11 Vậy thì, chúng ta đã giảng, và những người khác trước chúng ta, đã giảng về sự Đến của Chúa đã gần, sự Đến chẳng bao lâu nữa. Và chúng ta tin rằng Nó đang đến gần hơn. Dĩ nhiên, Nó là thế, ngày này sang ngày khác. Nhưng nếu chúng ta dừng lại và suy nghĩ, rằng, một trong những ngày này, chúng ta sẽ nghe điều đó lần cuối cùng, và rồi Chúa Jêsus sẽ đến.

12 Khắp trái đất, cây cối, cả thiên nhiên, các dân tộc, Hội thánh, mọi vật, đang than thở, kêu khóc, nắm giữ, trông đợi ngày đó, cho sự Đến của Ngài. Thiên nhiên biết rằng nó sẽ—nó sẽ ngưng chịu khổ lúc ấy. Và dân sự biết họ sẽ thôi đau khổ lúc ấy. Sự chết sẽ mất sự kìm kẹp cuối cùng của nó, và mồ mả cùng âm phủ sẽ bị nuốt trong sự thắng.

13 Tôi rất vui mừng, sáng nay, được gặp mục sư trẻ tuổi này ở đây đã chơi nhạc và hát cho chúng ta, đến từ Sellersburg. Một trong những anh em đã được nói về sự phục hưng đang xảy ra ở trên đó. Và tôi đoán họ đã thông báo điều đó rồi, và vân vân, vì vậy điều đó rất tốt. Cầu xin Chúa ban phước cho những người ở trên đó, trong mọi nỗ lực họ đã cố gắng đưa ra, là lời cầu nguyện chân thành của tôi, cho Vương Quốc của Đức Chúa Trời.

14 Bây giờ, Lời Đức Chúa Trời là điều quý báu nhất với chúng ta. Chúng ta biết điều đó. Vì thế, hôm nay, tôi tin rằng chúng ta rất gần với sự Đến của Chúa, và những công trường thuộc linh rất cần.

15 Tôi vừa mới nói chuyện với một số anh em. Tôi tin rất nhiều chức vụ tôi sẽ được chỉ định ở hải ngoại lúc này. Chúng ta đang có kế hoạch về Châu Phi, ngay sau lễ Giáng sinh, và qua nước Úc và nhiều nơi. Chúa đang vận hành lúc này và đang mở ra những con đường cho chúng ta. Chúng ta đã có nhiều lời mời, khắp thế giới, trong thời gian dài. Và chúng ta cầu xin có thể nhận điều đó ngay sau lễ Giáng sinh bây giờ, nếu hết thấy anh em cầu nguyện cho chúng tôi.

16 Bây giờ tôi có Lời Đức Chúa Trời đang mở ra đặt ở đây trước tôi. Vậy thì tôi mở lại các trang, bởi vì, theo qui luật tự nhiên, và bởi sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời, tôi có thể làm điều đó, để kéo mở ra Kinh Thánh. Nhưng tôi không thể mở được những điều chứa trong đó. Chỉ có một Đấng Duy Nhất có thể làm được điều đó, và đó là một mình, Đức Chúa Trời. Ngài là Đấng Mà đã viết Nó bởi Thánh Linh Ngài, và Ngài là Đấng Duy nhất có thể mở Kinh Thánh cho chúng ta. Và tôi tin rằng Ngài sẽ mở tấm lòng chúng ta ra khi đọc Nó, và sẽ bày tỏ Nó cho chúng ta.

17 Tôi sẽ chỉ có thời gian thật ngắn, sáng nay. Trước hết, tôi muốn làm như tôi đã hứa, nói cho các bạn biết tất cả những gì đã xảy ra trong vài ngày vừa qua, liên quan đến việc thay đổi chức vụ của tôi. Và sau đó, tôi có một đề tài ngắn, rồi chúng ta cầu nguyện cho người đau. Và tôi nghĩ là có lẽ báp-têm, vì tôi thấy hồ nước thì đầy.

18 Nhưng trước khi chúng ta đi xa hơn, chúng ta hãy cúi đầu một lát để cầu nguyện lúc này. Và tôi tự hỏi, có bao nhiêu người ở đây ý thức được các bạn cần Đức Chúa Trời, và giơ tay lên với Đức Chúa Trời? Và nói, rất nhiều người đang làm vậy, “Xin nhớ đến con, Chúa ôi. Con cần những việc như vậy như vậy.”

Chúng ta hãy cầu nguyện.

19 Ôi Chúa, một cách im lặng, chúng con nhận biết rằng chúng con phải đến một cách im lặng vào trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời. “Vì kẻ đến với Đức Chúa Trời phải tin rằng có Ngài, và Ngài là đấng hay thưởng cho những người siêng năng tìm kiếm Ngài.” Và chúng con đi vào sự tĩnh lặng của Thánh Linh, trước Ngôi Ngài, Ôi Chúa. Và chúng con giơ tấm lòng chúng con lên trước Ngài, và nói, “Xin tra xét chúng, Chúa Ôi.” Và nếu có

điều gì ô uế trong chúng con, xin đem nó ra khỏi, Chúa ôi, như phương Đông xa cách phương Tây. Và nếu có tội lỗi nào trong lòng chúng con, điều gì đó ngăn trở lời cầu xin của chúng con được nhậm, chúng con cầu xin Ngài sẽ để Huyết Đức Chúa Jêsus chảy vào mỗi vết nhơ từ tâm thần chúng con và lòng chúng con. Vì có lời chép rằng, “Nếu trong lòng tôi mang điều gian ác, ắt Chúa chẳng nghe tôi.” Và Ngài đã thấy những bàn tay họ giơ lên, mà, đối với con đôi mắt thuộc thể chúng con, tượng trưng cho nhu cầu của lòng họ. Chúng con cầu xin, Ôi Chúa, rằng Ngài sẽ đáp lời mỗi một người trong họ. Có nhiều người có nhu cầu.

²⁰ Và chúng con cầu xin, trong hội chúng của dân sự sáng nay, rằng Ngài sẽ nhớ buổi nhóm sắp tới này ở San Jose. Xin giúp đỡ chúng con, Ôi Chúa, khi hàng trăm dặm tuyết và băng, nằm trước sự đi lại của chúng con. Nhưng chúng con đang đi trong Danh Chúa, cố gắng thực hiện tất cả điều đặt để trong chúng con, để giúp đỡ dân sự Ngài, Chúa ôi, xin giúp những kẻ đi lạc tìm thấy Ngài như là Đấng Cứu Rỗi của họ, và giúp đỡ những người yếu đuối và bị mù, và san bằng con đường để những người khác sẽ đi theo chúng con.

²¹ Xin ban ơn cho hội thánh nhỏ của chúng con và mục sư của nó, Anh Neville của chúng con, hết thầy người trong ban trị sự, chấp sự, và hết thầy các giáo viên, cùng tất cả những ai thuộc về hội thánh này. Không chỉ thế thôi, mà còn tất cả những giáo hội đại diện ở đây. Vì những người trẻ tuổi kia đang nắm giữ ở Sellersburg, chúng con cầu xin, Chúa ôi, rằng cánh tay Ngài sẽ trải rộng ra tới họ, Chúa ôi. Cầu xin Ngài làm cho lớn lên một Hội thánh đầy sức mạnh của Đức Chúa Trời hằng sống, ở Sellersburg. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

²² Xin chữa lành người đau, cho người mù được thấy, ban sức cho những người yếu đuối, và sự cứu rỗi cho những người có cần.

²³ Khi chúng con đọc Lời Ngài, sáng nay, cầu xin Đức Thánh Linh đến, đi vào trong Lời và làm cho sống động Nó trong lòng chúng con.

²⁴ Xin ban ơn cho những người sẽ chịu phép báp-têm. Nguyên họ được đầy dẫy Đức Thánh Linh, khi lên khỏi nước, dâng sự

vinh hiển cho Đức Chúa Trời. Xin nhận lấy sự vinh hiển cho chính Ngài, Chúa ôi.

²⁵ Và khi chúng con nhóm nhau lại, sáng nay, để thanh tẩy linh hồn chúng con và ý tưởng chúng con, xin cho chúng con rời khỏi đền tạm này, sáng nay, với sự quả quyết nhiều hơn chúng con đã từng có, để hầu việc Ngài. Xin cho chúng con sống, tụ họp với nhau, kết chặt và ràng buộc với nhau bởi Đức Thánh Linh, cho đến ngày chúng con gặp nhau trong Nhà Ngài trong miền Vinh hiển, chung quanh Ngôi Ngài, nơi hàng triệu người sẽ hát, “Hô-sa-na! Hô-sa-na!” Nguyện xin tất cả chúng con được ở Đó, không một người nào trong chúng con vắng mặt. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Cho đến lúc ấy, xin giữ chúng con được khỏe mạnh, vui sướng, đầy dẫy Thánh Linh Ngài, hầu việc Ngài. Chúng con cầu xin những điều này như Danh Đức Chúa Jêsus Christ. A-men.

²⁶ Cầu Chúa thêm ơn, khi chúng ta đọc bây giờ trong Sách Thánh Mác, chương 11, bắt đầu với câu 1. Và rồi sau đoạn trích ngắn này, hay sau sự khích lệ này, thì tôi sẽ đến với đề tài này của chúng ta. Đây là đoạn trích đọc cho những gì tôi đang muốn nói với anh em.

Và khi họ đã đến...

²⁷ Tôi xin lỗi. Tôi muốn bắt đầu ở câu 10, để tiết kiệm thì giờ, câu 10 của chương 11.

Phước cho vương quốc của vua Đa-vít tổ phụ chúng ta, sắp đến trong danh Chúa: Hô-sa-na ở trên nơi rất cao.

Và Chúa Jêsus vào thành Giê-ru-sa-lem, và đến nơi đền thờ: và khi Ngài liếc mắt xem mọi sự chung quanh, và bây giờ...thì trời đã tối, và Ngài bèn ra đặng đi tới làng Bê-tha-ni, với mười hai sứ đồ của Ngài.

Và sáng ngày, khi họ đến với làng Bê-tha-ni rồi, thì Ngài đối:

Vừa thấy đằng xa một cây vả có lá, Ngài đến đó, xem hoặc có thể tìm thấy chi chăng: song khi Ngài tới gần rồi, Ngài chỉ thấy có lá mà thôi; vì bấy giờ không phải mùa vả.

...Chúa Jêsus trả lời và phán cùng nó rằng, Chẳng hề có ai ăn trái của cây nữa. Và các môn đồ của Ngài đều nghe lời ấy.

Đoạn họ đến thành Giê-ru-sa-lem: và Đức Chúa Jêsus vào trong đền thờ, và bắt đầu đuổi những kẻ buôn bán ở trong đền thờ, và lật đổ bàn những người đổi bạc, và ghe những kẻ bán bồ câu;

Và cấm không cho ai được đem đồ gì đi ngang qua đền thờ.

Rồi Ngài dạy dỗ, nói với họ rằng, Có...Há chẳng có lời chép, Nhà Ta sẽ gọi là nhà cầu nguyện của muôn dân hay sao? nhưng các người đã làm thành hang trộm cướp.

Các thầy tế lễ cả và thầy thông giáo nghe điều đó, bèn kiếm cách diệt Ngài: vì họ sợ Ngài, bởi vì cả...đoàn dân được cảm động sự dạy dỗ của Ngài lắm.

Và đến chiều tối, Ngài đi ra khỏi thành.

Và sáng hôm sau, khi họ đi ngang qua, họ thấy cây vả đã khô cho tới rễ.

Và Phi-e-rơ nhớ lại chuyện đã qua thưa cùng Ngài rằng, Thưa Thầy, coi kia, cây vả Ngài đã rửa, nó khô đi rồi.

...Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán cùng họ rằng, Hãy có đức tin đến Đức Chúa Trời.

Vì quả thật Ta phán cùng các người, Rằng ai sẽ biểu hòn núi này rằng, Hãy dời đi, và lao xuống biển; và chẳng nghi ngại trong lòng, nhưng sẽ tin chắc những điều đó mà người nói sẽ ứng nghiệm; thì người đó sẽ có được bất cứ điều gì người đã nói.

Bởi vậy Ta nói cùng các người, Mọi điều các người xin, trong lúc các người cầu nguyện, hãy tin rằng các người đã được chúng, và các người sẽ có chúng.

²⁸ Thật là một lời hứa đầy ân điển biết bao! Và nó hoàn toàn là Sự thật. Điều này thách thức tôi, hay là như tôi nên sử dụng sự điển tả đó, trong thời gian dài. "Làm sao có thể được?"

29 Và lần nọ, khi tôi lần đầu tiên giảng ở đền tạm đây, cách đây nhiều năm, tôi xoay quanh chữ *địa ngục*. Và tôi đã vận dụng sự tham khảo với nó, nhiều lần, và nó liên hệ đến từ *âm phủ* trong tiếng Hi Lạp, mà có nghĩa là, “mồ mả.” Và tôi đã không biết điều gì để nói, bởi vì tôi không muốn chịu trách nhiệm cho những linh hồn của con người vào Ngày Phán xét. Vì thế tôi đã tìm kiếm nó, và nghiên cứu nó, cho đến khi tôi tìm ra điều gì là Sự thật. Trong gần bốn hay năm năm, tôi không muốn đụng vào đề tài *địa ngục*, cho đến khi tôi tìm ra Lẽ thật về nó.

30 Và rồi lời Kinh Thánh này đã gây bối rối cho tôi, nhiều hơn nữa, bởi vì nó nổi bật, một lời hứa như vậy không ai khác đưa ra ngoài Đức Chúa Jêsus Christ. Và khi đó Ngài đã phán với các môn đồ Ngài, “Bất cứ điều gì các người nói, các người có thể có. Nếu các người nói với núi này, ‘Hãy nhỏ mình lên và quăng xuống biển,’ và chẳng nghi ngại trong lòng, nhưng sẽ tin rằng những gì các người đã nói sẽ ứng nghiệm, thì các người sẽ có điều các người đã nói.” Ồ, nếu chúng ta có thể cân nhắc những Lời đó! “Các người có thể có điều *các người* nói. Không phải điều Ta nói, nhưng điều *các người* đã nói. Các người có thể có điều các người đã nói.”

31 Trong nhiều năm, tôi chần chừ về điều đó. Tôi đã tìm đến với mọi từ điển và lời dẫn giải, mọi bản dịch, ngay cả bản dịch của Douay. Và mọi dịch giả đều dịch giống nhau, “Các người có thể có điều người nói.” Vì thế, tôi biết điều đó, nếu nó đã được chép trong Kinh Thánh. Đối với tôi, cả Kinh Thánh là Lẽ thật. Và nếu tôi không thể tách rời Nó ra cách đúng đắn, Nó vẫn là Lẽ thật.

32 Vì vậy tôi tin rằng, đôi khi, Đức Chúa Trời thực sự để chúng ta thấy những việc khi nó đến lúc cho chúng ta thấy các sự việc. Ngài giữ lại những ơn phước này. Giống như những phước hạnh mà chúng ta đang hưởng ngày nay, các cha ông chúng ta đã không được hưởng những điều đó. Nếu không phải là thời dành cho họ.

33 Tôi có thể nhớ khi Đức Thánh Linh ...đêm đó khi tôi trở lại với cùng bản giấy này, từ nhà máy xay, nơi tôi đã cầu nguyện. Và đã nói với nhiều anh em đang ngồi ở đây, rằng Ngài đã giao nhiệm vụ cho tôi, bởi Thánh Linh Ngài, một sự ủy thác cho cả

thế gian, rằng, “Người què sẽ bước đi, và người mù sẽ thấy, và các vua cùng các quốc vương sẽ kêu gọi cầu nguyện. Và sẽ bắt đầu một sự phục hưng ở giữa anh em, mà sẽ lan rộng khắp thế gian, trước sự Đến của Chúa.”

³⁴ Thật khó tin điều đó. Thật khó cho tôi tin điều đó. Nhưng đó là những gì đã xảy ra. Chỉ làm điều đó. Cho đến khi, ngày hôm nay, lửa phục hưng Thánh Linh đang cháy, khắp thế giới: Ấn-độ, Châu Phi, Châu Á, hết thảy trong Châu Âu, và mọi nơi. Những con người Đức Thánh Linh, đầy dẫy Thánh Linh, đang đốt cháy khắp thế gian, bằng sự phục hưng của Quyền năng của Đấng Christ sống lại; người què bước đi, người mù được thấy, kẻ điếc được nghe, kẻ câm được nói. Tất cả các loại phép lạ kỳ diệu đang xảy ra, bởi vì Đức Chúa Trời đã hứa điều đó. Và lời hứa của Đức Chúa Trời là thật.

³⁵ Và khi tôi bắt đầu suy gẫm về điều này, tôi không thể cầu xin ngoài Đấng Mà đang phán với tôi, “Tôi thiếu kém.” Tôi cho là Đức Chúa Trời phải nhắc con người tâm thường, dốt nát, ít được quan tâm nào đó lên, bởi vì, trong điều đó, Ngài, Đức Chúa Trời, lấy điều gì đó mà không có gì, điều gì đó đã bị đuổi ra.

³⁶ Đó là điều khiến tôi yêu dân sự của Đức Chúa Trời vậy. Người ta ném họ ra ngoài, như “những người thánh quá máu, hay những người không hợp pháp.” Nhưng đó là lúc Đức Chúa Trời sẵn sàng nhắc họ lên và làm việc gì đó với họ. Và điều đó làm vui lòng Ngài. Điều đó cho thấy rằng Ngài là Đức Chúa Trời, lấy điều không có và làm ra điều gì đó có từ nó. Lấy một tội nhân như tôi, và làm thành tín đồ Đấng Christ; bàn tay của Đức Chúa Trời.

³⁷ Tôi đã đặt câu hỏi với Ngài về vấn đề tài năng. Và Ngài phán bảo rằng tôi sống để cầu nguyện cho người đau. Và sự ủy thác là, “Nhận lấy những người tin và chân thật, rồi không điều gì có thể đứng nổi trước lời cầu nguyện.” Nhiều người trong anh em ở đây nhớ điều đó. Nó được in điều đó thành tác phẩm, khắp thế giới.

³⁸ Tôi đã đặt câu hỏi, “Làm sao tôi có thể làm điều đó khi tôi không có học vấn?”

39 Ngài phán, “Sẽ có hai dấu hiệu được ban cho người, như đã ban cho Môi-se. Và một trong hai điều đó sẽ là gần như, giống như bàn tay của Môi-se, Ngài đã thay đổi nó từ bị phung tới được chữa lành.” Và—và rồi điều giống như vậy đã xảy ra, về việc đặt bàn tay tôi trên dân sự, và rồi cách mà làm cho chính điều đó được bày tỏ. Lúc ấy Ngài đã phán, “Người sẽ biết chính những sự bí mật của lòng họ.”

Và tôi—tôi nói, “Đó là lý do con có mặt ở đây.”

40 Ngài phán, lúc đó, Ngài giải thích lời Kinh Thánh với tôi. Và, ồ, từ lúc đó, Kinh Thánh trở nên một Lời mới với tôi. Tôi đã có cái nhìn khác về Nó, một quan điểm khác về Nó. Điều gì đó đã xảy ra.

41 Rồi, sau đó ít lâu, Ngài phán, “Thế thì nếu người thành thật, khiêm nhường, tránh khỏi tiền bạc cùng các thứ,” phán, “thì Điều đó sẽ cứ tiếp tục ban ơn cho người, và người sẽ cứ leo lên.”

42 Bao nhiêu lần chúng ta nhìn những người khác leo lên những cấp bậc cao, giống như, và có những tên tuổi cao quý, nhưng đôi khi đó không phải là điều Đức Chúa Trời gọi là cao quý.

43 Anh em còn nhớ khi Giăng, khi đến để giảng đạo không? Kinh Thánh nói trước, rằng, “Mọi núi sẽ bị hạ xuống, và mọi nơi sũng thấp sẽ được nhắc cao lên.” Thấy không? Và khi điều đó đến, anh em sẽ nghĩ nó sẽ đến từ Thiên đàng với những xe ngựa lửa. Nhưng những gì nó là chỉ là một người nghèo mặc mảnh da cừu quấn quanh người, và ra ở trên bờ sông Giô-đanh, giảng đạo. Trên những bờ sông đầy bùn, thậm chí không ở trong nhà hội, nhưng Đức Chúa Trời gọi điều đó là “lớn.”

44 Khi Chúa Jêsus phán với các môn đồ, rằng, “Không ai được sanh ra từ người đàn bà mà lớn như Giăng Báp-tít.” Anh em nhận lấy hết thấy các vua, và Đa-vít, nhà tiên tri, cùng tất cả những sự huy hoàng tráng lệ của Ngài ở trong vua Sa-lô-môn, họ cũng thậm chí không đạt đến mức như Giăng. Và, tuy nhiên, ông không có ngay cả một chỗ để gối đầu.

45 Vì vậy, anh em không có đủ sự giàu có và quyền thế trong thế gian này, để lớn trước mặt Đức Chúa Trời. Anh em chỉ phải có sự khiêm nhường trong lòng. Và Đức Chúa Trời kêu gọi “sự

vĩ đại” đó, người mà đủ vĩ đại để tự hạ mình. Đó là con người vĩ đại, mà sẽ—mà sẽ nhận lấy sự khiển trách về mọi sự, đó là sự tự hạ mình. Đó là sự vĩ đại.

⁴⁶ Rồi chúng ta khám phá rằng, đây là điều Đức Chúa Trời đã phán. Thế thì nó được tuyên bố từ bục giảng ở đây, lần đầu tiên. Nó đã làm hoàn toàn chính xác những gì Nó nói Nó sẽ làm. Ở đó tới giáo hội Ngũ Tuần, đã bắt được sự phục hưng. Và, ngày hôm nay, giáo hội Ngũ Tuần là giáo hội phát triển nhanh nhất trên khắp thế giới. Năm ngoái họ đã đăng ký...Không kể chúng ta và—và những người ra từ các giáo phái...Một triệu năm trăm ngàn người trở lại đạo, năm ngoái, cũng bao trùm, tất cả những người còn lại của đạo Tin Lành, cộng với, và đạo Công giáo. Tôi tin, đạo Công giáo chỉ có, bốn trăm bảy mươi lăm ngàn, gần như thế, những người trở lại đạo, khắp thế giới. Nhưng Ngũ Tuần lên đến một triệu năm trăm ngàn. Đức Chúa Trời đang làm cho Hội thánh của Ngài sẵn sàng.

⁴⁷ Những người không được học hành, bằng cấp thấp, đứng dậy trong Năng quyền đang được xúc dầu bằng Thánh Linh, đi ra không có bất kỳ sự học vấn nào hay bất cứ điều gì, và tuyên bố về sự giàu có không thể dò được của Đấng Christ. Đó là điều cao quý trước mắt Đức Chúa Trời.

⁴⁸ Và chúng ta để ý, thế thì, tất cả những điều này thiêu đốt, và Đức Thánh Linh đúng với Lời Ngài.

⁴⁹ Sau khoảng năm năm nhận lấy nhiều người bởi bàn tay, rồi một đêm, tại Thành phố Queen, ở Regina, Canada, một người đã bước từ đầu này đến đầu kia bục giảng, và tại đó để sự sống mình mở ra đúng như có thể được, trước Thánh Linh. Đó là sự phân biệt, như Ngài đã hứa. Điều đó đã diễn ra khắp thế giới. Nó đã được in ra nhiều, nhiều thứ tiếng, gần như khắp thế giới, đến nỗi cả thế giới biết về nó. Rồi kẻ thù đi vào và lấy nó làm trò cười, và nói, “Đó là việc đọc tâm trí.” Và có sự giả mạo đến từ điều đó, cùng mọi thứ khác. Nhưng giữa tất cả điều đó, Đức Chúa Trời đã cho tiến triển, giống y như cũ. Đức Chúa Trời ở lại đúng với lời hứa trung tín của Ngài. Ngài sẽ, luôn mọi lúc.

⁵⁰ Bây giờ chúng ta thấy, sau đó, ngày nọ tôi đang đi câu—câu cá, ở dưới Trũng Dale, với một số người, Ông Wood và em trai

của ông. Và họ là tín đồ Chứng Nhân Giê-hô-va, và vừa trở lại đạo và chịu phép báp-têm trong Đức tin. Và trong lúc chúng tôi đang câu cá, đối diện bờ sông...Tôi đã kể với anh em câu chuyện đó, nhiều lần. Ở đó Ông Wood, Banks Wood nói, mà, một trong những người trong ban trị sự ở đây lúc bấy giờ, nói về một chị em lớn tuổi nào đó thường cho họ ăn những lát bánh mì có bơ làm ở nhà. Bà ấy là thuộc viên Hội thánh của Đức Chúa Trời. Và nói, “Lyle à,” với người em của mình, “chúng ta nên đi lên nói cho bà ấy biết chúng ta đã được cứu.”

51 Anh em biết đấy, thực sự có những điều nào đó mà chúng tôi có thể nói, mà nắm giữ bởi Đức Thánh Linh. Thật những điều nào đó mà làm Ngài vui lòng ngay lúc ấy, và khi chúng tôi nói điều đó. Tôi muốn anh em để ý, “Những gì anh em nói.” Nếu chúng ta có thể thực sự tìm thấy điều gì để nói! Lời của anh em đoán xét anh em. Những lời của anh em kết tội anh em, hay lời của anh em sẽ ban phước cho anh em.

52 Và, một cách vô ý thức, Banks đã phải nói điều đúng. Vì ông đã không nói gì nhiều hơn điều đó...

53 Tôi đang ngồi phía sau thuyền, câu cá bằng chiếc cần câu có móc, mang cá nhỏ màu xanh; để đặt ở trên cần câu, làm mồi, vì chúng tôi đã hết mồi. Và tôi đã bắt được những con cá nhỏ này và bỏ chúng vào một cái xô, để câu cá quã.

54 Và khi Banks nói thế, thành linh Điều gì đó đập vào tôi. Ông nói điều đúng. Và Đức Thánh Linh phán ra và nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Người sẽ thấy, trong vài giờ tới, sẽ có sự sống lại của những con vật nhỏ.” Tôi nghĩ đó sẽ là con mèo con mà cậu con trai nhỏ của tôi đã siết chặt quá, và làm nó tắt thở, và—và đánh rơi nó trên sàn nhà, trước khi chúng tôi ra đi. Tôi nghĩ rằng đó là những gì sẽ xảy ra. Nhưng trước sự ngạc nhiên của chúng tôi, sáng hôm sau, trong lúc chúng tôi đang ngồi trong thuyền...

55 Tôi biết Banks có ở đây. Tôi đoán Lyle...Lyle có ở đây không, Banks? Hay là, nếu có, Lyle, mời anh giờ tay lên. Anh đến, ở với chúng ta, suốt thời gian.

56 Anh ấy...bắt được một con cá, bằng một...một cái móc dài. Và anh ấy bắt một con cá có mang màu xanh, nhỏ, và nó đã nuốt

hết cả cái móc xuống. Và anh đã nắm con cá nhỏ. Thay vì chỉ lấy cái móc ra khỏi miệng nó, anh đã lấy quá sâu, đến nỗi, anh kéo luôn nó ra. Và anh đã kéo luôn dạ—dạ dày, và ruột, và mang cá ra, hết thảy, ra khỏi miệng nó. Và anh chỉ quăng nó xuống nước, chỉ một con cá nhỏ giống như tôi đã câu, tối hôm trước, và đã câu được hàng trăm con, hay nhiều hơn nữa, để làm mồi. Và con cá quấy đuôi bốn hay năm lần, và cố làm việc với cái miệng nhỏ của nó, nhưng nó không thể, bởi vì nó đã nuốt đầy những con cá nhỏ và vân vân. Và Lyle nói, “Người đã bỏ qua miếng bánh cuối cùng rồi, anh bạn nhỏ à.” Tôi tiếp tục, câu cá, không suy nghĩ gì về điều đó.

⁵⁷ Rồi, Đức Chúa Trời làm những việc rất lạ lùng. Đột nhiên, tôi cảm thấy Điều gì đó, đi xuống đầu cần câu. Đức Thánh Linh giảng xuống và phán, “Hãy đứng dậy.” Phán, “Hãy nói với con cá nhỏ đó, và nó sẽ sống lại.” Nó đang nằm đó, chết, đã nửa giờ, trôi lênh bênh trong những đám cỏ dại.

⁵⁸ Tôi nói, “Hỡi cá nhỏ, ta cho người sự sống của người, như Danh Đức Chúa Jêsus.” Con cá nhỏ đó lật ngửa lên, búng nhẹ và bơi xuống nước thật đúng như nó có thể bơi. Tôi đứng đó, không biết gì để làm.

Anh Banks Wood nói, “Thật tốt cho chúng ta được ở đây.”

⁵⁹ Và Lyle nói, “Điều đó có ý nghĩa với tôi, bởi vì tôi đã nói điều đó với nó, ‘Người đã bỏ đi miếng bánh cuối cùng, chú nhỏ à.’” Và anh ấy xúc động hết sức.

⁶⁰ Tôi nói, “Không, không phải thế.” Tôi cố an ủi Lyle. Tôi nói, “Không phải thế.”

Và rồi lời Kinh Thánh này đã đến với tôi lần nữa.

⁶¹ Tôi đã có được ít nhất một trăm con cái bị bệnh co cứng nhỏ bé trong bảng danh sách, để cầu nguyện cho, nhiều người bị bệnh bạch cầu và ung thư, và lao phổi, đang ăn dần, người mù, và điếc, và câm. Có trang này qua trang khác, ở nhà tôi, đầy đủ về họ, và trông giống như rằng một Đức Chúa Trời đầy lòng thương xót ắt ban ơn thay vì sử dụng Quyền năng Ngài trên một con cá nhỏ, tầm thường không quan trọng.

⁶² Nhưng Ngài vẫn luôn luôn là Đức Chúa Trời. Tại sao Ngài đã không sử dụng Quyền năng Ngài trên những người bị phung ở cổng thành, thay vì cây vả tầm thường? Điều đó để làm gì? Đức Chúa Trời muốn cho thấy rằng Ngài có quan tâm đến. Ngài biết mọi sự. Ngài là Đức Chúa Trời, trên cây vả. Ngài là Đức Chúa Trời, trên con cá. Ngài là Đức Chúa Trời, trên sự sáng tạo. Ngài là Đức Chúa Trời, trên mọi vật, và không có gì quá nhỏ bé hay quá tầm thường mà Ngài không quan tâm. Vì vậy điều đó cho chúng ta biết, mặc dù chúng ta tầm thường và không quan trọng, Đức Chúa Trời quan tâm đến chúng ta đang làm điều gì đó cho Ngài. Ngài thích phô bày sự Vinh hiển Ngài.

⁶³ Và điều đó đã đập rất mạnh vào tôi, đến nỗi tôi hầu như không thể nghỉ ngơi, ngày và đêm. Điều đó xảy ra cách đây hai năm, và liên tục nó đã ám ảnh tôi. Và tôi có thể nói, “Ồ, tôi thật không thể nói gì về nó, vì tôi không thể đặt nó vào sự Xức dầu. ‘Bất cứ điều gì *người* nói, điều đó sẽ ứng nghiệm. Người có thể có những gì *người* nói.’” Và tôi đã đứng ở đây cũng trên bục giảng này, và đã cố gắng, và tiếp tục không ngừng với lời Kinh Thánh; và tự kiểm chế điều đó, và đi trở lại, bởi vì tôi ngại sử dụng nó. Anh em không thể có đức tin trừ phi anh em biết mình đang làm gì.

⁶⁴ Một người nào đó đến với tôi, cách đây không lâu, và người đó nói, “Anh Branham à, anh có nghĩ một Cơ-đốc nhân hút thuốc thì sai không?”

⁶⁵ Và tôi nói, “Anh đang hỏi tôi để làm gì?” Nếu có một vấn đề ở trong trí anh, hãy để mặc nó. Đừng bao giờ...

⁶⁶ Anh em không thể có đức tin trừ phi hoàn toàn chắc chắn mình đúng. Khi tất cả những bóng tối đã cuốn đi, thì anh em có đức tin và sự quả quyết.

⁶⁷ Và tôi không thể bước ra ở đó và giảng Kinh Thánh, mà không biết mình đang nói về điều gì. Nhưng, tuy nhiên, tôi biết điều đó thuộc về Chúa. Nhiều người trong anh chị em làm chứng với tôi, rằng, trong hai năm vừa qua, anh chị em liên tục nghe tôi giảng, tại bục giảng này, nói rằng có điều gì đó, điều gì đó, ở nơi nào đó. Tôi đang vươn tới. Tôi biết nó gần kết thúc. Tôi thực sự dường

như không thể nắm bắt được nó. Tôi sẽ nói, “Tôi tìm được một lời Kinh Thánh ở đó, tôi không biết làm gì.”

68 Bởi vì, những lời Kinh Thánh, ồ, anh em có thể dùng sự thông giải. Nếu người nào đó muốn hỏi tôi, tôi đã nói điều gì đó với họ, rồi bỏ đi, và bỏ qua nó để nói điều gì khác. Nhưng đối diện với vấn đề...Thật giống như, chúng ta phải đối mặt với vấn đề, là phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh đúng hay sai? Chúng ta phải đối diện với vấn đề, là Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi không? Điều đó đúng hay sai? Chúng ta phải đối diện với nó. Chúng ta phải biết rằng Lời Đức Chúa Trời thì luôn luôn đúng.

69 Vì vậy, đi tiếp như thế, và đi lên đi xuống. Và tôi đã có điều đó trong trí mình, và tôi thật không thể thoát khỏi nó. Và mọi nơi tôi có thể đi, điều đó thường xuyên đến với tôi, “Nếu người nói với núi này rằng, ‘Hãy cất mình lên quãng xuống biển,’ và chẳng nghi ngại trong lòng, nhưng tin chắc điều mình nói sẽ ứng nghiệm, thì người có thể có những gì người đã nói.”

70 Tôi nghĩ, “Làm sao có thể được, Chúa ôi? Đó sẽ là *con* đang nói điều đó. Con sẽ...Nó sẽ không được làm tốt, vì chính là *con* sẽ nói điều đó. Vì vậy, con không thể nói gì ngoài những gì Ngài đã phán. Và con—con chỉ nói điều đó, bởi lời Kinh Thánh.”

71 Và hết thấy những điều còn lại đã ở trong sự Xức dầu. Không có ơn phước nào ngoài sự Xức dầu. Vì, chúng ta là những tội nhân, ở ngoài sự Xức dầu. Nếu đó chỉ là điều phổ biến với mọi người, thế thì mọi người sẽ được cứu. Nhưng chính thái độ của các bạn đối với ơn phước về sự Xức dầu, là điều mang những ơn phước đó đến với bạn.

72 Giống như sự cứu rỗi, ở chừng mực mà Đức Chúa Trời quan tâm đến, tôi đã được cứu khi Chúa Jêsus chết. Nhưng nó sẽ không bao giờ làm cho tôi tốt cho đến khi điều đó được bày tỏ cho tôi rằng Ngài là Con Đức Chúa Trời, và tôi tin nhận Ngài làm Đấng Cứu Rỗi của mình. Và mọi lời Kinh Thánh thì cùng một cách.

73 Sự chữa lành Thiên liêng dành cho bạn, nếu Đức Chúa Trời muốn bày tỏ điều đó với bạn, rằng điều đó dành cho bạn. Nhưng bạn không thể thực sự làm lỡ vì điều đó. Nó phải đến bởi sự khả

thị. Và khi điều đó được khải thị, rằng, “Bởi lần roi Ngài người được lành bệnh,” không có điều gì ngay cả Sa-tan có thể làm.

74 Như một anh em trẻ tuổi từ Sellersburg đã nói, “Hết thầy ma quỷ không thể dời nó được,” chắc chắn vậy, khi điều gì đó được bày tỏ.

75 Để ý. Thế thì, vào mùa thu vừa rồi này, nhiều người đã nói với tôi, “Tại sao là thế, mỗi buổi sáng, anh, khi anh ở nhà, anh chop lấy cây sủng và đi vào rừng để săn bắn?”

76 Tôi muốn anh em biết rằng Ngài là Đức Chúa Trời của rừng núi giống như Ngài là Đức Chúa Trời của thành phố. Ngài thực sự là Đức Chúa Trời ở ngoài đó như Ngài ở đây. Và Đức Chúa Trời luôn luôn giải quyết với con người theo khả năng của họ, và những gì. Giống như Đa-vít, ở bên mé nước bình tĩnh và đồng cỏ xanh tươi, vì ông là người chân chiêm. Và Ngài có những cách khác nhau, để bày tỏ, và điều gì đó.

77 Tôi thức dậy, vào buổi sáng, để đi vào rừng, thật sớm, khoảng bốn giờ sáng, để săn con sóc đất. Và vợ tôi thậm chí đã nói với tôi, nàng nói, “Billy à, anh không bao giờ mệt mỗi vì đi săn sao?” Đây, sự tranh chiến này chỉ có thắng, mà thôi. Vợ tôi không hiểu điều đó. Tôi không hiểu điều đó. Nhưng đó là một sự tranh chiến. Bạn phải chịu đựng, một mình. Không ai có thể chịu đựng với bạn. Đó là một chỗ xứng đáng dành cho bạn và Chúa Jêsus. Bị hiểu lầm à? Chắc chắn rồi.

78 Ngay cả với bé gái của tôi ở đó, Rebekah. Cô ấy nói, “Nếu có bao giờ con lấy một người, nếu người ấy nhắc đến chuyện đi săn, con sẽ không lấy anh ta.” Nói, “Con biết những gì mẹ đã trải qua. Một người chồng ra ngoài, và đi vào những buổi nhóm; ngay khi ông ấy về nhà, chop lấy khẩu súng quen thuộc hay cái cần câu, và đi vào rừng.”

79 Tôi nói, “Tốt hơn là con để cho người ấy làm thế, hoặc là con để người đó chop lấy bộ bài hay—hay một cô gái tóc vàng nào đó, và dẫn đi? Vậy thì cứ đưa ra quan điểm của con.”

80 Khi tôi trở về ngày đó, cô bé nói, “Ba ơi, con xin lỗi vì điều đó. Con sẽ lấy một người giống như ba, mà thích đi săn, rồi con sẽ đi săn với anh ấy.” Nó nói, “Con sẽ đi ra với anh ấy.”

⁸¹ Tôi nói, “Tốt, điều đó cũng, được lắm. Ba mong con có thể nói chuyện với mẹ con một chút, về điều đó.”

⁸² Nhưng chính là điều gì đó ở trong rừng. Khi lần đầu tiên tôi học biết về Đức Chúa Trời, tôi muốn ăn năn. Tôi không biết ăn năn như thế nào. Tôi không biết nói với Ngài như thế nào. Vì thế, tôi ngồi xuống, và viết cho Ngài một lá thư, xin Ngài tha thứ cho tôi. Và tôi không biết làm điều đó như thế nào. Vì vậy tôi biết rằng tôi cảm nhận ra điều gì đó, từ trong rừng, và tôi đã lấy đinh đóng nó trên một cây, để khi Ngài giáng xuống qua cánh rừng, trong nơi tôi đã thấy Ngài, để Ngài có thể đọc lá thư này, và sẽ hiểu điều tôi muốn nói, rằng tôi rất hối lỗi vì đã không hầu việc Ngài, và tôi muốn Ngài tha tội cho tôi.

⁸³ Sau đó tôi đã tự xấu hổ, và lấy nó đi. Tôi nói, “Nếu Ngài là một Người, Ngài sẽ hiểu như một con người. Ngài là Đấng Tạo Hóa của con.” Và tôi đã đi xuống nhà kho chứa đồ cho gia súc và bắt đầu nói chuyện với Ngài như một con người, và Ngài đã đáp lời tôi như một con người. Thế rồi điều đó tiếp tục...

⁸⁴ Tôi đã có một số cuộc hẹn sắp đặt ở đây. Vào ngày 12 tháng Mười...Vào ngày 15, mùa săn nai đang mở ra, ở Wyoming. Vào ngày 12 là ngày cuối cùng tôi có thể đi săn, và chúng tôi sẽ ra đi vào ngày 12. Tôi muốn nói, vào ngày 10 chúng tôi đã ở trong rừng, là ngày thứ Bảy. Chúa nhật, tôi đã giảng, là ngày 11. Vào thứ Hai, Anh Sothmann và Anh Roberson trở lại đó, cùng hết thầy chúng tôi, chúng tôi rời khỏi để đến buổi—buổi nhóm, hay cho mùa săn nai trên Wyoming. Vào buổi sáng hôm đó, của ngày 10 mà sẽ là...Rồi, đến ngày 18, mùa săn sẽ chấm dứt ở Indiana, chúng tôi sẽ không săn bắn sóc nữa.

⁸⁵ Vì thế tôi nói, “Đây là lần cuối cùng tôi có thể đi săn.” Và chúng tôi tụ họp lại với nhau thành một nhóm, và tôi đã để họ đi quanh quần trong rừng. Tôi đi trở lại, lên một chỗ nơi tôi thích đi, ở Salem. Mùa săn đã hết. Những con sóc rất hiếm. Tôi đã đi ra nhiều lần, chỉ bắt được một con vào một lần.

⁸⁶ Vì vậy, sáng hôm đó, tôi đi theo con đường của mình để đến khu rừng ấy, và một ngọn gió nổi lên và bắt đầu thổi. Và ai đi săn, đều biết rằng đó là buổi sáng thời tiết xấu. Tôi đi săn khắp cả khu rừng, mà không thấy một con sóc nào, hay nghe tiếng một người.

Tôi đi xuống vào trong một nhánh sông phía dưới, và bắt đầu tìm thấy một lối thoát nhỏ khác của rừng. Và khi tôi bị thu hút đến gần cánh rừng nhỏ này, có nhiều—nhiều cây óc chó, và cây bồ kết gai, lá rụng hết cả, chỉ còn một bụi cây trơ trụi. Gần bên cạnh chúng, là hai cây ngô đồng. Lúc đó, những con sóc không quanh quẩn bên những cây ngô đồng. Nhưng ngay từ phía trên, tôi thấy, trông giống như, tôi nhìn thoáng qua...Tôi bắt được cái nhìn của con sóc đang đi qua rừng cây, nhưng nó chạy rất nhanh.

⁸⁷ “Ồ,” tôi nói, “không cần săn bắn. Có người ở ngoài này, những nông dân đang bẻ ngô, chung quanh cánh rừng nhỏ này. Các chú sóc sẽ không có ở đây.” Vì thế tôi ngồi xuống giữa hai cây, và chống chân vào một cây và dựa lưng vào cây khác, trong ánh nắng mặt trời ấm áp. Tôi nghĩ, “Mình sẽ chỉ chớp mắt một chút, rồi mình sẽ đi tìm Anh Banks, và Anh Sothmann, và những chàng trai, khi mình trở về, và đi xuống con đường đó. Và khi tôi ngồi ở đó...”

[Anh Branham ho hai lần—Bt.] Xin lỗi.

⁸⁸ Khi tôi ngồi ở đó, dưới cây đó, chỉ gục xuống, và mặt trời ấm áp đang chiếu vào tôi. Điều gì đó nói, “Nếu người nói với hòn núi này, ‘Người hãy cất mình lên và quảng xuống biển,’ và chẳng nghi ngại trong lòng, nhưng tin chắc những điều đó mà người đã nói sẽ ứng nghiệm, thì người có thể có được những gì mình đã nói.”

⁸⁹ Tôi nói, “Ồ, bây giờ, có lời Kinh Thánh đó lại ở trong trí mình.” Tôi nói, “Mình đã ở đây một lát, khoảng một giờ trước khi phải đi kiếm những chàng trai còn lại, vậy mình sẽ chỉ nghiên cứu lời Kinh Thánh đó.” Và tôi nói, “Bây giờ, làm thế nào có thể áp dụng điều đó?” Nói, “Đây là cách duy nhất điều đó có thể xảy ra, rằng, những môn đồ đó đã sống phía bên kia của sự Xức dầu. Sự Xức dầu muộn hơn, khoảng, ồ, nhiều tuần sau đó, trước khi sự Xức dầu được thực hiện. Chúa Jêsus đã ban Quyền năng cho họ, mặt khác của sự Xức dầu, giống như Ngài đã làm cho các nhà tiên tri.”

⁹⁰ Và khi tôi nói, “các nhà tiên tri,” Điều gì đó lại đập vào tôi. “Các nhà tiên tri là gì?” Thế rồi tôi bắt đầu suy nghĩ về điều đó, về những gì Ngài đã thực hiện với các nhà tiên tri.

⁹¹ Và nó đã có, sau khi tôi nói ở đó một lát, chỉ suy nghĩ, bên trong chính tôi, cho tới khi tôi bắt đầu ý thức về Điều gì đó ở gần, cho đến khi tôi nói chuyện với Người nào đó. Và Điều gì đó phán với tôi, “Điều đó ở trong sự Xúc dẫu. Vì nếu một người đàn ông hay đàn bà rất tận hiến và đã đầu phục Đức Chúa Trời, để Đức Chúa Trời thực sự vận hành bên trong và sử dụng tiếng của họ, và đó không phải là người đó đang nói. Chính là Đức Chúa Trời đang nói trong người đó.”

Tôi nghĩ, “Đúng thế.”

⁹² Điều gì đó nói với tôi, “Người nghĩ ai...Làm thế nào người thấy những khả tượng đó trên bục giảng? Làm sao người thấy những khả tượng kia lộ ra ở đây? Đó là gì? Người nghĩ đó là sự khôn ngoan riêng của mình mà người có thể tiên đoán điều gì đó mà sẽ xảy ra mỗi lần đúng từng chữ sao? Người nghĩ chính người đang nói chẳng? Người nghĩ đôi khi...Khi Đức Thánh Linh đi vào một Sứ điệp, và người không biết gì để nói, Điều đó đang nói gì vậy? Đó là gì khi một người sẽ nói tiếng lạ mà người đó không biết gì về nó? Sự thông giải cùng thứ tiếng lạ sẽ là gì, cũng không một người nào trong số họ biết gì về điều đó? Đó là cá nhân đó, hay là Thánh Linh của Đức Chúa Trời hằng sống?”

⁹³ Tôi nói, “Đúng thế. Tôi hiểu điều đó. Chính Đức Chúa Trời đang nói. Và tất cả nhu cầu Hội thánh cần là một bước gần hơn với Ngài, một đời sống tận hiến nhiều hơn, để sống với Ngài.”

⁹⁴ Và trong lúc tôi đang ngồi đó, chỉ chốc lát, suy nghĩ về điều này, tôi bắt gặp chính mình đang nói chuyện với Người nào đó. Và tôi nghe Điều gì nói, “Hãy hỏi. Hãy nói những gì người muốn, và nó sẽ ứng nghiệm.”

⁹⁵ Tôi nói, “Ngài là Ai?” Tôi nói, “Tôi đang nói chuyện với Ai? Ngài là Ai? Ai đang đứng ở đây trong những bụi cây này, mà tôi có thể nghe Tiếng đó đang nói chuyện với tôi? Ngài là Ai? Hãy nói ra với tôi.” Tôi bị kích động hết sức và nhảy lên từ giữa các cây đó. Tôi nói, “Hãy nói với tôi. Ngài là Ai? Tôi không thể thấy Ngài.” Tôi tìm Sự Sáng đó ở đây. Tôi không thể thấy gì. Tôi la lớn lên, “Ngài là Ai? Ngài ở đâu? Ngài muốn gì ở tôi? Chúa ôi, Ngài ở đâu?”

96 Điều đó di chuyển trở lại, và nói, “Hãy nói điều người muốn và nó sẽ được ban cho người.”

97 Tôi nói, “Chúa ôi, Ngài đang thay đổi chức vụ của con phải không? Đây có phải là sự thay đổi mà Ngài đang nói đến không? Đây có phải là điều gì sắp đến không? Đây sẽ là điều gì đó không? Điều gì đó trong ngôi nhà nhỏ đó mà con đã thấy trong khái tượng, có phải là đây không?”

98 Ngay sau đó một sự xúc dầu êm dịu, thật sâu sắc của Đức Thánh Linh nâng tôi lên, giống như, không đứng trên chân, và nói, “Hãy nói điều người muốn, và nó sẽ được ban cho người.”

99 Tôi đứng đó, kinh ngạc. Nó rời khỏi tôi. Tôi không có gì cả. Tôi nghĩ, “Ồ, con có thể nói gì? Không có người đau ở đây. Không có gì ở đây cả. Con ở trong rừng. Con có thể nói gì? Điều gì—gì—gì con có thể làm được?” Và tôi nghĩ, “Mình có đang mất trí không? Mình đã nghiên cứu quá nhiều đến nỗi sức mạnh tinh thần đang cạn kiệt chẳng?”

100 Và ngay lúc đó tôi nghe Điều đó, giống y như anh em đang nghe tôi, nói, “Người không đi sẵn à, và người không có được con thú sẵn nào chẳng?” Nói, “Hãy nói bất cứ điều gì người ước muốn.”

101 Lạ quá, tôi nghĩ điều này, “Đức Chúa Trời phán, ‘Hãy chứng minh mọi điều.’” Tôi nói, “Lạ Chúa là Đức Chúa Trời, nếu đó là Ngài, và đây là dấu hiệu mà Ngài đang chuẩn bị để thay đổi chức vụ của con từ những khái tượng kia, đến điều gì đó vĩ đại hơn, mà con trông đợi đã lâu,” tôi nói, “xin để điều đó ứng nghiệm rằng Ngài sẽ đáp lời cầu nguyện của con.” Và tôi đã đứng ở đó một chút. Và tôi nghĩ, “Ngài đã phán gì? Ngài đã không phán, ‘Hãy cầu nguyện.’ Ngài phán, ‘Hãy nói những gì người muốn. Chỉ nói điều đó, và lời của người sẽ thành hiện thực. Hãy nói với núi này, và nó sẽ làm đúng như người bảo nó.’”

102 Vậy tôi dựa vai vào cây. Và tôi thường...Lấy cây sủng trường của tôi đặt cách xa năm mươi thước, đến đường mạn theo hướng gió thổi. Vì thế tôi—tôi nhìn chung quanh, thấy một cây cách đó năm mươi thước. Và một cây cách xa năm mươi thước, đã trụi—trụi lá. Tôi nói, “Hầu như hoàn toàn không thể được cho con sóc

nào đến cây đó, ngay ở đây, và những nông dân đang hái ngô của họ ở đó.” Tôi nói, “Nhưng sẽ có một con sóc đỏ xuất hiện ở cuối cành cây đó và đang ngồi ở đó, và mình sẽ đứng đây bắn.”

103 Và tôi chưa dứt lời, đã có một con sóc. Tôi run một chút, và hạ súng xuống, và bắn con sóc. Bước tới và nhặt nó lên. Tôi run, cả người.

104 Tôi nói, “Có lẽ đó chỉ là tình cờ.” Anh em biết nhiều người có thể nghi ngờ như thế nào. Nhưng anh em cần tin chắc. Đừng làm điều gì trừ phi anh em tin quyết, và rồi anh em biết mình đang làm gì. Tôi chà xát mặt một chút, và tôi nhìn, một tâm ngắm hoàn hảo. Vì thế tôi đi lên và ngồi xuống bên sườn đồi, và tôi nói, “Chúa ôi, có Lời Ngài chép, rằng, ‘Miệng của hai hay ba người làm chứng, mà mọi lời được chắc chắn.’” Tôi nói, “Nếu đó là Ngài, xin tha thứ cho sự ngu dại của con. Nhưng con cầu xin Ngài cho con một con sóc khác giống thế, và,” tôi nói, “thế thì con sẽ tin Ngài, rằng Ấy là chính Ngài, và ma quỷ sẽ không có chỗ để nói rằng chỉ xảy ra tình cờ cách đó.” Vì thế tôi ngồi xuống.

105 Chỉ trong chốc lát, ở đây Điều đó đến, tôi gọi Nó là, “sự Xức Dầu tuyệt vời,” lướt qua lần nữa. Và tôi hầu như không đứng trên chân mình. “Và hãy nói, nói điều người muốn, và nó sẽ được ban cho người.”

106 Tôi nhìn qua khu rừng cho đến khi tìm thấy một cây khác cách đó năm mươi thước, có nhiều bụi cây ở đó, và những nhánh nho cùng những thứ khác bao phủ chung quanh, nơi những con sóc ít có bao giờ ở một cây như thế. Tôi nói, “Và sẽ có một con sóc cáo nhỏ khác đang ở ngay đó.” Và tôi lấy ngón tay ra, và nhìn quanh khu rừng.

107 Và nhìn lại, và ngồi ở đó con sóc cáo đang nhìn ngay vào tôi, lần nữa. Tôi bắn một phát. Rồi nhặt nó lên. Và tôi nghĩ...Ồ, tôi đang run.

108 Tôi nghĩ, “Hãy suy nghĩ! Đức Chúa Trời toàn năng cực đại trên Trời có ở đây trong khu rừng này, và Ngài đang khẳng định với tôi, theo cách của riêng tôi, đang sẵn bắn ở đây, rằng Ngài sẽ làm hoàn toàn chính xác những gì Ngài đã phán với tôi cách đây

mười lăm năm.” Tôi nhìn chăm chú nó một chút. Tôi nói, “Chúa ôi, nó sẽ xảy ra lần nữa.”

Ngài phán, “Hãy nói nơi nó sẽ xảy ra.”

109 Tôi nói, “Con sẽ làm điều này triệt để.” Tôi nói, “Gốc cây già gãy ngang ở đó, bên cạnh đồng ruộng, trơ trụi, trơ lán và trắng.” Tôi nói, “Sẽ có con sóc đỏ khác đến, và nó sẽ đi ra đến cuối gốc cây đó, và nhìn qua cánh đồng, của những nông dân. Đó là cách sẽ xảy ra.”

110 Tôi nhìn lại và không có con sóc ở đó. Tôi tìm khoảng năm phút. Vẫn không có con sóc nào. Tôi—tôi nói, “Thôi được,” tôi nói, “hai, hai con sóc thì tốt.” Tôi nói, “Hai là một sự làm chứng. Con sẽ tin như thế.”

111 Và Điều gì đó nói, “Nhưng người đã nói sẽ có một.” Tôi chờ đợi năm phút nữa. Chẳng có gì. Và Nó cứ nêu ra trong lòng tôi, “Người đã nói sẽ có một con.” Tôi chờ đợi và chờ đợi. Điều gì nói, “Người đang nghi ngờ chẳng?”

Tôi nói, “Không chút nào.”

112 Và tôi không nói gì hơn thế nữa, cho tới khi con sóc đỏ đi ra từ nhánh cây đó, đứng và nhìn về phía những nông dân. Đức Chúa Trời là đáng phán xét tôi, đang đứng ở đây. Tôi bắn con sóc, đi qua và nhặt nó lên. Và đi qua khu rừng cho đến khi tôi đã mất nhiều giờ đường rừng để kiếm được những cậu con trai, xem thử có thể xảy ra ngay cả một lần nữa, ở nơi nào không. Và đã không có.

Sau đó tôi về nhà, kể với anh em về điều đó.

113 Và lúc đó ngày 7 tháng Mười Một, tôi ở dưới Kentucky. Tôi cùng với anh rể của Anh Wood, đang đứng đó, Charlie Cox, đang đứng ở cây trụ đó. Và với Anh Tony Zable, một trong những chấp sự trong hội thánh ở đây. Anh có ở đây không, Tony? Anh ấy ở đâu đây, Anh Tony Zabel, và cũng có Anh Banks Wood. Và chúng tôi đã lên núi, săn bắn. Và tôi bắt đầu vào trong rừng, và những con sóc rất hiếm. Không... Những chiếc lá dày đặc, trên mặt đất. Và tôi khởi sự vào rừng.

114 Và Điều gì đó phán với tôi, “Người muốn bao nhiêu con sóc sáng nay?”

115 Tôi nói, “Ồ, con đã săn được một trăm mười bốn con sóc năm nay, hay một trăm mười bảy con.” Tôi nói, “Nếu con có được ba con nữa, là thành một trăm hai mươi. Đó sẽ là con số chẵn để dừng lại.” Tôi nói, “Một điều nữa, cho con sáu giờ để mang về nhà.” Mà, tôi thích ăn thịt chúng hơn bất cứ thứ thịt nào. Và tôi nói, “Nếu con có thể chỉ kiếm được ba con nữa.” Tôi tiếp tục bước qua xa hơn khu rừng một chút. Và, ồ, không có con nào. Những người đi săn giỏi, như Charlie và họ, đã có một con. Và tôi nói, “Ồ, con...”

116 Điều gì đó nói, “Hãy nói với nó. Hãy nói ba con sóc và người sẽ có nó.”

117 Tôi nói, “Điều đó đã từng xảy ra.” Vì thế tôi đứng bên cạnh một cây nhỏ, đã xế chiều, trên phía đỉnh núi.

118 Và sự Xức dầu đó đến quá tuyệt diệu đến nỗi tôi hầu như không thể đứng được trên mặt đất, và nói, “Hãy nói! Những gì người nói, đừng nghi ngờ, và người có thể có điều mình đã nói.”

Tôi nói, “Con sẽ kiếm được ba con sóc.”

Ngài phán, “Chúng sẽ đến từ chỗ nào?”

119 Tôi nói, “Một con sẽ đến từ đường đó, một từ đường đó, và một ở phía sau con đường này.” Làm điều đó quyết liệt. Đường như Đức Chúa Trời không quan tâm nó quyết liệt như thế nào. Ngài là Đức Chúa Trời của mọi tình huống.

120 Và trong khi tôi đứng đó khoảng vài phút. Tôi có thể không nghe tiếng súng bắn quanh đó, của các cậu con trai, chung quanh bất cứ nơi nào. Tôi tình cờ nhìn lui, trên đường vào rừng, khoảng chín mươi thước, tôi nghĩ có vật gì đó ở trên gốc cây. Tôi nhìn kỹ nó. Sau một lát nó nhảy đi, và nó là một con sóc xám. Quá xa, suốt con đường băng qua chỗ trũng, và lên trên đỉnh núi. Khi nó đi đến bên cạnh cây, tôi bắn nó. Và cách khoảng chín mươi thước, và điều đó đã giết chết nó. Tôi nói, “Có một con. Mình có thể quay lại và nhìn theo hướng này, để tìm những con khác, vì chúng đang đến.” Thấy không? Đức Chúa Trời có đường lối để mang những sự việc đến cho bạn, khiến bạn tin chắc điều bạn đang nói về.

¹²¹ Sự Xức dầu đó đã rời khỏi tôi sau đó. Thế đấy, tôi chờ đợi và chăm chú lối này khoảng một giờ. Không có gì xảy ra. Tôi cảm thấy lạnh. Tôi nghĩ, “Chắc chắn, nếu đó là Đức Thánh Linh đang nói với mình những điều đó, nó sẽ xảy ra thật chính xác. Bởi vì, khi sự Xức dầu ở trên tôi, tôi đã nói lời ấy, và sẽ phải là cách đó.”

¹²² Bây giờ hãy nghe thật kỹ điều này. Và điều này sẽ được ghi âm. Nó sẽ đi khắp thế giới.

¹²³ Thỉnh thoảng, phía bên trái tôi, tôi cứ tiếp tục theo dõi. Sau một lát, tôi nhìn lên. Trên một cây, có cây sồi ở quanh đó, một con sóc xám ở đó. Tôi nói, “Thật đúng như cách đó. Đúng thế, lạ Chúa.” Tôi quay lại, nhắc khẩu súng lên để bắn nó, và ở đó một con sóc khác lại đến. Tôi nói, “Có hai con, thật hoàn toàn chính xác. Mình có ba con.” Và tôi nhắc súng lên, bắn con sóc đầu tiên. Một con khác chạy dưới gốc cây. Tôi có thể thấy nó đang cắn một—một quả cây mại châu, hay cái gì đó, dưới gốc cây. Gốc cây đó cao khoảng đó, từ đầu đến cuối khoảng ba tấc. Tôi có thể thấy con sóc đó. Tôi đã giết con đầu tiên.

¹²⁴ Tôi nói, “Bây giờ mình sẽ có được con kế tiếp.” Tôi hạ súng xuống, ngắm xuyên qua bộ lông ngay ở trên tai, không xa hơn bốn mươi, năm mươi thước, và bắn và trúng gốc cây. Và con sóc chẳng hề bị kích động. Tôi bắn một phát khác vào nó. Và nó quay lại, đi xuống gốc cây, đi đến đầu kia. Thế đấy, tôi hạ súng và nhắm thật trúng mục tiêu. Và tôi chỉ bắn trật năm phát trong suốt cả năm. Thế rồi tôi hạ xuống, một phát hoàn toàn chính xác, và chạm cò lên nữa, và tôi đã chạm phía trên nó bốn đốt ngón tay.

¹²⁵ Tôi nói, “Mình hẳn phải hạ ống ngắm xuống.” Và rồi tôi chăm chú lần nữa. Con sóc chạy lên chạy xuống ngay phía mạn rừng, ngay bên cạnh tôi. “Ồ,” tôi nói, “mình đã hạ ống ngắm xuống. Thế thì mình sẽ chỉ bắn ngay bên hông vậy, chỗ hốc ngực.” Và tôi đứng dậy và đặt ống nhắm. Tôi nghĩ, “Có lẽ mình bị cảm lạnh, và đang run.” Tôi nghĩ, “Mình đã không lạnh và run khi bắn con khác.”

¹²⁶ Vì vậy nên, giống y như vậy, cách nhau khoảng một hay hai phút. Và tôi đã giữ trực phát hỏa, và đặt tay vào, rồi giữ súng thật chặt, và đặt nó trên lỗ hồng, nhắm vào hốc ngực của con sóc, rồi kéo cò. Và tôi bắn một phát cách dưới nó một gang. Và tôi lại lên

đạn, và súng đã hết đạn. Trong khi nạp đạn, tôi nói, “Mình sẽ có được nó nếu nó còn đứng đó.” Và khi tôi đã...

127 Con sóc tiếp tục đi lên qua cánh rừng. Tôi đứng đó. Tôi nghĩ, “Điều gì thế? Có ba phát súng, bắn trật, liên tục. Và mình chỉ bắn trật năm phát trong một trăm mười bốn con.” Tôi nói, “Làm sao có thể xảy ra điều đó, chắc súng của mình có gì không bình thường?”

128 Và ngay lúc ấy điều đó đến với tôi. “Người không thể bắn con sóc theo cách ấy. Nó phải đến từ con đường đó.” Lời Đức Chúa Trời hoàn hảo. Không thể bắn nó từ hướng nam. Nó đang đến từ hướng bắc.

129 “Ồ,” tôi nói, “thế thì, con sẽ chỉ quay lại hướng này, và chăm chú nhìn hướng bắc cho đến khi nó đến.” Tôi đặt nhiều viên đạn nữa vào súng, và theo dõi. Chú sóc nhỏ... Tôi nói, “Nếu nó đến, nó sẽ phải ở gần kinh khủng.” Tôi không thích bắn ở gần. Điều đó không vui. Làm điều đó chẳng đẹp. Vì vậy con vật đã... bụi cây ở đó, tôi nói, “Ồ, mình sẽ phải có con sóc này từ hướng bắc, vì mình đã nói hướng đó.” Vì thế tôi đứng lối này, theo dõi.

130 Và tôi—tôi nói, “Mình đoán... đã trễ.” Tôi nói, “Bốn giờ kém mười lăm, vậy thì lúc bốn giờ. Mình phải rời khỏi, bởi vì, với họ hai người kia, những chàng trai đang chờ mình.” Và vì vậy tôi chờ một lát. Bốn giờ đã đến, bốn giờ ba phút.

131 Tôi nói, “Ồ, mình sẽ đi lấy những con sóc của mình.” Tôi đi lên và lấy những con sóc, trở về, trời quá tối tôi hầu như không thấy trong rừng được. Tôi bắt đầu đi xuống rừng. Và khi tôi đang đi xuống, trời đã tối, và tôi đi ngang qua chỗ mà tôi đã đứng.

132 Điều gì đó nói với tôi, “Người không định đi lên và lấy con sóc đó à?”

133 Tôi nói, “Làm sao con có thể thấy được nó lúc này?” Với một tầm nhìn kính viễn vọng nhỏ, phạm vi nhắm đến mục tiêu, tốt, một chút; hầu như không đủ ánh sáng để thấy, cách vài bước chân ngay phía trước tôi. Tôi nói, “Làm sao con có thể thấy nó được?”

134 Phán, “Nhưng người đã nói ở đó sẽ có một con khác.”Ồ, tôi mong tôi thật sự có thể làm điều đó, dù thế nào đi nữa tôi có thể

kiếm được, thấy được điều mà, vàng, điều đó, điều đó thật sự có ý nghĩa gì, thưa bạn. Hiểu không? Dưới sự Xức dầu đó, không phải tôi đã nói điều đó. Chính là Đức Chúa Trời đã nói nó. Và tôi đã bước hai bước. Nói, “Hãy quay lại đi về hướng bắc. Con sóc của người ở đó.”

Tôi đã đi, quay lại. Tôi nói, “Chúa là Đức Chúa Trời ôi, con sẽ không nghi ngờ, chút nào.”

¹³⁵ Tôi bắt đầu đi lại hướng bắc. Có những người đó đang ngồi ở đây biết điều này. Bắt đầu quay lại hướng bắc. Và đi lên đỉnh núi, cách đó năm mươi hay sáu mươi thước, một con sóc đang leo lên cây, chỉ đủ ánh sáng để tôi có thể thấy nó. Tôi tìm mục tiêu của mình, nhìn lên và xuống trên cây. Không có con sóc, tôi có thể tìm thấy. Một lát sau tôi nghĩ mình thấy đầu mối trên cây, ở trên đó, trời quá tối. Tôi nói, “Ồ, mình sẽ cố, dù thế nào đi nữa.” Và tôi bắn. Và khi tôi làm thế, một con sóc chạy quanh cây và chạy xuống. Tôi nghe nó chạm đất. Tôi nghĩ nó nhảy đi mất.

¹³⁶ Đồng thời điều đó xảy ra, cách nó khoảng hai mươi bộ, một con khác leo lên cây sồi trắng. Tôi nói một con chạy lên và con khác chạy xuống. “Bây giờ, chắc chắn rồi, lạy Chúa, Ngài sẽ không để con bắn trật, sau khi con đã nói ở dưới sự Xức dầu đó rằng điều này sẽ xảy ra. Và Ngài đang xác nhận chức vụ của con. Đây sẽ là sáu lần mà Ngài đã chứng nhận điều đó với con.” Số của con người, *sáu* lần. Tôi nói, “Ngài sẽ không để con bắn trật nó.” Tôi nhìn, toàn bộ phía trên và phía dưới cây. Và phía trên đó, tôi nghĩ tôi thấy một số lá cây. Tôi thấy vật gì đó đang di chuyển trong đó. Tôi nhắc súng lên và bắn. Và con sóc rơi xuống đất, chết hẳn. Tôi đi lên đồi, vui mừng và sung sướng.

¹³⁷ Tôi đi đến cây đầu tiên, qua phía bên trái, và con sóc nằm ở đó. “Ồ,” tôi nói, “mình biết mình đã có được con đó, nhưng mình đã không chắc là con này.” Tôi nói, “Thế thì, Chúa ôi, Ngài ban cho con một con làm tiêu chuẩn đánh giá đáng tin cậy.”

¹³⁸ Tôi đi qua bên kia để tìm con sóc khác, nó không có ở đó. Và tôi nhìn, và tôi đã nhìn, và tôi tìm dưới lá rồi nhắc những khúc gỗ nhỏ lên, và mở ra một khúc gỗ già. Và ở đó không có gì ngoài một khúc gỗ nằm trong vòng ba mươi thước, và tôi giở tất cả những

miếng gỗ nhỏ. Nhìn xuống phía dưới, và giữ tay tôi trong lá, và cảm nhận. Không có con sóc, ở đâu cả.

¹³⁹ Lên phía trên, có một khúc cây lớn già gãy ngang trên đỉnh đồi. Tôi đi lên, khúc cây nhỏ đó. Có một cái lỗ nhỏ. Tôi cảm thấy ở trong đó, và tôi nghĩ tôi cảm thấy con sóc của tôi, đứng dậy đi đi lại lại. Khi tôi đã...Tôi nói, “Thôi được, mình không thể tìm thấy nó. Vậy, sáng mai, mình sẽ mang những cậu thanh niên trở lại và tìm nó. Mình phải đi nói với họ.” Và tôi đi xuống với Anh Charlie. Ngừng đào lỗ lên, đi xuống với Anh Charlie cùng bọn họ, và nói với họ.

¹⁴⁰ Chúng tôi đi qua đến nhà họ tối hôm ấy, dùng bữa tối. Chúng tôi vui mừng trong sự Hiện diện của Chúa. Và khi, trước khi đi ngủ, Anh Charlie đã mời Anh Tony Zabel, phía sau đó, hướng dẫn trong sự cầu nguyện.

¹⁴¹ Nay, tôi không nói điều này để gây mâu thuẫn hay làm tổn thương Anh Tony. Anh là một trong những Cơ-đốc nhân quý phái tốt nhất mà tôi biết. Nhưng, chỉ để tỏ cho anh em thấy cách Chúa làm việc như thế nào. Tony, trong lời cầu nguyện của anh ấy tối hôm đó, đã nói, “Chúa là Đức Chúa Trời ôi, xin bày tỏ cho chúng con biết rằng anh em của chúng con đang nói sự thật với chúng con, rằng ngày mai anh ấy sẽ tìm thấy con sóc đó trong gốc cây.” Đó là...

¹⁴² Tôi đã không hề nói tôi sẽ tìm thấy con sóc trong gốc cây, dưới sự Xức dầu. Tôi đã nói, “Tôi đã bắt con sóc.” Dĩ nhiên, tôi không thể có được con sóc, bởi vì, nếu tôi đã kiếm được, mà sẽ làm nhiều hơn những gì tôi đã nói. Thật chính xác những gì tôi đã nói, dưới sự Xức dầu đó, đó là điều mà Đức Chúa Trời đã đưa ra. Vì thế, tôi không nói gì về điều đó.

¹⁴³ Đấy, đó là cách, nhiều lần, nhiều người nói, “Anh Branham đã nói *như vậy như vậy*.” Khi Anh Branham nói bất cứ điều gì, điều đó chẳng có liên quan gì với nó. Nhưng khi Đức Chúa Trời nói nó, điều đó đúng Đời đời.

¹⁴⁴ Nhưng Anh Tony đã không hiểu thế. Anh ấy nói, “Nếu con sóc có ở đó, thế thì chúng con sẽ biết anh em chúng con đã nói

với chúng con sự thật.” Anh Wood, Anh Charlie, hết thấy họ, hiểu điều đó. Chúng tôi không nói gì. Tôi ngủ với Anh Tony tối hôm ấy.

145 Sáng hôm sau, ở bàn ăn, chúng tôi đang nói, về, “Ồ, đó là một ngày kinh khủng.”

146 Và Anh Tony nói, “Lạ quá, có một điều, Anh Branham có lẽ sẽ lấy nó ra khỏi gốc cây, sáng nay, ra khỏi cây ấy.”

147 Tôi nói, “Anh Tony, tôi không hề nói con sóc ở trong đó. Tôi đã nói tôi có thể cảm thấy nó, khi nó đứng lên, nó sẽ rơi xuống.”

148 Anh ấy nói, “Nó sẽ có ở đó. Ở ngay trong gốc cây.” Chúng tôi tiếp tục đi lên. Và khi tôi ra khỏi chiếc xe hơi, tôi bắt đầu quay lại lần nữa và nói, “Có điều gì không ổn. Tốt hơn tôi nói với Tony bây giờ. Bởi vì, nếu con sóc không có trong lỗ ấy, trong gốc cây đó, tôi trở về mà chẳng có con sóc nào, thế thì theo như cách anh ấy đã cầu nguyện tối hôm qua, anh ấy vẫn tin tôi đã nói dối.” Tôi nói, “Lạy Đức Chúa Trời, Ngài biết, với Kinh Thánh của con, con đã nói lẽ thật chân chính.” Và Đức Chúa Trời biết đó là sự thật, đã nói đúng sự thật.

149 Và tôi đi tiếp. Điều gì đó đã điều khiển tôi tiếp tục. Và tôi đi lên băng qua khu rừng ấy, săn bắn. Tôi cứ nghĩ, “Nếu con sóc đó không có ở trong đó thì sao?” Anh ấy đã cho tôi một con dao đi săn của mình, để tôi có thể đào cái lỗ to hơn, để đi vào và bắt nó.

150 Và Điều gì đó nói với tôi, “Nếu nó không có ở đó, hay nếu nó ở trong đấy, có gì quan trọng đâu?”

151 Tôi nói, “Anh ấy sẽ...Anh ấy sẽ không tin con. Anh ấy đã cầu nguyện và nói, rằng, ‘Nếu chúng con tìm thấy con sóc, anh em sẽ biết rằng người anh em của chúng con đã nói với chúng ta sự thật.’”

152 Và sự Xức dầu tuyệt diệu đó đến, nói, “Chỉ nói con sóc sẽ ở trên đó, và người sẽ có được nó.”

153 Tôi nghĩ, “Chắc chắn vậy, Chúa ôi, chắc chắn đây sẽ là bảy lần, liên tục, trong khi sự xức dầu này ở trên con.” Tôi nói, “Phải Ngài đó không?”

Ngài phán, “Hãy nói điều người muốn.”

Tôi nói, “Con sẽ tìm thấy con sóc đó.” Sự Xức dầu lìa khỏi tôi.

154 Tôi đi sẵn tiếp cho đến chín giờ ba mươi, những gì tôi được cho là làm. Đang đi xuống, và đi kiểm được một số chó sẵn lúc đó, họ nghĩ chúng ở đó. Và tôi đi lên đồi lúc chín giờ ba mươi, nhìn vào cái lỗ, cảm thấy chung quanh, đã bị đào. Không có con sóc nào ở đó, chút nào, trong cái lỗ đó. Tôi cảm thấy khắp khu vực chung quanh. Bấy giờ, những gì mà tôi nhận lên là một chút rễ cỏ tươi, hay rễ cây tôi đang nhặt lên, và cảm thấy nó rơi ra khỏi cây, khi tôi đâm cây vào, và kéo lên như *thế*. Tôi nghĩ mình đang cầm con sóc lên. Và nó đang trượt ra khỏi cây, nhưng đó là một chút cỏ và các thứ. Không có con sóc ở trong đó. Tôi nghĩ, “Bấy giờ mình sẽ làm gì?”

155 Tôi nói, “Đây này, đã chín giờ ba mươi. Mình phải trở về.” Tôi nhặt súng trường lên và bắt đầu đi xuống ngọn đồi.

156 Và Điều gì đó nói, “Người chẳng đã nói người sẽ tìm thấy con sóc sao?”

Tôi nói, “Con sẽ tìm thấy nó ở đâu?”

157 Đức Chúa Trời là đáng phán xét uy nghiêm của tôi, bằng Lời Ngài ở đây. Và tôi là người đã năm mươi tuổi, một thầy giảng Phúc âm, đang đứng tại bục giảng này. Điều gì đó nói, “Hãy nhìn dưới mảnh vỏ cây nhỏ bé kia.”

158 Tôi nói, “Chúa ôi, con không nghi ngờ Ngài điều gì.” Tôi bước qua và nhặt mảnh vỏ cây lên, và không có con sóc ở đó. Tôi nghĩ tôi...

Ngay trước khi tôi làm điều đó, điều gì nói, “Điều gì sẽ xảy ra nếu nó không có ở đó?”

159 Tôi nói, “Ồ, nó sẽ có ở đó.” Tôi nhặt nó lên và không có con sóc ở đó. Tôi nhìn xuống, đây kinh ngạc. Tôi thấy một chút xíu lông màu xám bị mắc ra ngoài từ dưới một chiếc lá. Tôi kéo nó lên, và con sóc nằm ở đó. Làm cho điều đó thật hoàn toàn đúng, những gì Ngài đã phán để làm.

160 Tôi đi xuống đồi và nói với họ về điều đó, và chúng tôi vui mừng. Và khi chúng tôi đến xe hơi, Charlie, đang đứng ngay ở đó, Banks. Họ đang nói chuyện. “Chẳng lạ sao điều Tony muốn nói như thế trong lời cầu nguyện mình, chẳng khác gì anh ấy yêu mến Anh Branham? Và tại sao anh ấy nghi ngờ lời nói của

mình và nói như thế?” Đấy, anh ấy thực sự phải nói cách đó, vì Đức Chúa Trời biết tôi sẽ đứng trên bục giảng sáng nay và tuyên bố một việc giống như vậy. Anh em phải cẩn thận về những gì con người nói, và rồi những gì Đức Chúa Trời nói. Điều Đức Chúa Trời nói là có thật.

¹⁶¹ Khi ấy tôi nghĩ, “Ồ, ngợi khen Đức Chúa Trời!” Tôi đi xuống. Chúng tôi đã có một thời gian tuyệt vời. Đi về nhà.

¹⁶² Anh George Wright, trong nhiều năm, đã làm rượu tiệc thánh. Rồi tôi đang kết thúc. Đã làm rượu tiệc thánh cho hội thánh. Anh Roy Roberson ở đằng sau đó, đã gọi tôi và nói, “Anh Branham, chúng ta hãy đi xuống và lấy rượu tiệc thánh từ Anh Wright,” mà đang ngồi ở đây, anh ấy cùng với gia đình của anh.

Bây giờ hãy nghe kỹ điều này, khi chúng ta kết thúc. Ôi Chúa!

¹⁶³ Chúng tôi đã đến nhà Anh Wright, lúc sáng sớm, và, như thường lệ, một sự hoan nghênh nồng nhiệt. Và chúng tôi nói chuyện về rượu. Và lúc đó bé Edith, cô bé bị què đang ngồi đấy, mà tôi yêu mến, như chúng ta ở tại đền tạm này; không những tôi, mà đền tạm này, như cô bé là em gái của chính chúng ta. Gia đình Wright là gia đình lâu năm nhất, một trong số họ, với gia đình Slaughter ở đây. Roy Slaughter và họ, và gia đình Wright, hay Bà Spencer, họ là những người lâu năm nhất có mặt trong đền tạm. Tôi nghĩ gia đình Wright đã ở đây được hai mươi lăm hay hai mươi sáu năm.

¹⁶⁴ Tôi đã cầu nguyện và tôi đã cầu nguyện, cho cô bé đó. Tôi cầu nguyện, để thấy Đức Chúa Trời chữa lành cho cô. Và tôi đã thấy những sự đau khổ, thậm chí to lớn hơn của cô bé, được chữa lành. Và tôi đã kiêng ăn, và tôi đã cầu nguyện, và tôi mong đợi, và tôi tìm kiếm Chúa, bằng nước mắt, cho sự chữa lành cô bé đó. Con người đáng thương bé nhỏ bị đau ốm khi cô chỉ là một đứa bé, có lẽ chứng bại liệt khi còn nhỏ, đã khiến tay chân cô bé co rút nhỏ lại. Cô bé đau khổ trong nhiều năm. Và khi chúng tôi cầu nguyện lần đầu tiên, cho cô, cô đã hết đau khổ. Đó là năm... cách đây hai mươi sáu năm. Khi cô bị đau dạ dày, hay nhức răng, đúng ngay lúc tôi đến cầu nguyện cho cô, tôi biết Chúa sẽ lấy nó đi. Nhưng sự đau ốm đó...

¹⁶⁵ Và tôi đã thấy cô ngồi trong tòa nhà ở đây, khi những người què đứng dậy và bước đi, và các sự đau ốm và vùn vùn. Và tự hỏi, “Tại sao cô gái đó không bước đi? Chúa ôi, xin hiện ra trên cô. Hãy để Thiên sứ của Sự Sáng phủ bóng trên đứa con đó, để con có thể nói, ‘CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.’” Nếu điều đó tùy thuộc tôi, tôi có thể nói nó. Nhưng nó không tùy thuộc tôi. Nó tùy thuộc Ngài. Tôi theo dõi điều đó.

¹⁶⁶ Và chúng tôi trở về, cô bé muốn có một con thỏ. Anh Wood và tôi đi ra giết hai con thỏ, mang về cho cô. Cô đã ăn tối rồi, với Bà Wright và họ.

Và trong suốt thời gian đó...

¹⁶⁷ Chị Hattie Mosier, chị ấy vừa mất chồng. Tôi đã làm lễ cưới cho hai người, cách đây vài năm. Họ đã có hai con tốt đẹp. Và Anh Watt đã bị giết. Con trai của chính anh tìm thấy anh ở dưới xe máy kéo, bị nghiền nát đến chết. Và cậu bé có sự suy sụp, và điều gì đó đã xảy ra với nó. Anh Wood cùng tôi đi xuống ở lại đó một đêm, và ở lại trong đêm, nơi mẹ và cậu của nó đang ở lại với nó. Và Chúa cho nó mạnh khỏe, và nó đang ngồi có mặt sáng nay. Mẹ cậu rất quan tâm đến con mình. Tuổi niên thiếu đó, chỉ bắt đầu đi ra với đời, mười lăm tuổi, hay gần như thế. Em trai cậu đang ở tuổi mười hai, mười ba.

¹⁶⁸ Chị Hattie Wright, tất cả về anh em biết. Chúng ta gọi chị ấy là Wright. Tên chị là Mosier. Nhưng chị là một người trung tín. Một bà nội trợ nhỏ bé, sống trong căn nhà có hai phòng, đường đi phía sau đi lên đồi. Ở ngoài đó với cái xẻng và cuốc, cố gắng đào cỏ gai ra từ mảnh đất trồng bắp, để nuôi sống gia đình nhỏ bé của chị. Chị làm việc một cách đầy đức tin.

¹⁶⁹ Khi tôi đang ngồi ở bàn ăn, tối hôm đó, tôi đang giải nghĩa đức tin là gì. Tôi nói, “Và đức tin giống như điều này. Nếu tôi có thể thấy được khái tượng về Anh Shelby đang ngồi *như vậy*, và mỗi người có cách của họ.” Và Chị Hattie đang ngồi phía sau, hướng về căn phòng khác. Chị không có nói nhiều. Không bao giờ.

¹⁷⁰ Và trong lúc chúng tôi đang nói chuyện, tôi nói, “Nếu Chúa cho tôi thấy một khái tượng điều gì đó xảy ra, thì tôi sẽ, có thể

nói điều đó. Đó là điều nâng đức tin tôi lên.” Tôi nói, “Khi Chúa chỉ cho tôi biết điều gì sẽ xảy ra, thì tôi phải tin chắc. Nó sẽ xảy ra cách ấy.”

171 Khi Ngài đã chỉ cho tôi thấy, tôi nói, “Tôi có thể đến ngay ở đây, nếu cô bé, đầu ốm đó đang ngồi ở đó, và Chúa chỉ cho tôi thấy cô bé sẽ được chữa lành. Tôi có thể đến ngay ở đây và đứng trong đường mòn đó, xem mọi việc có hoàn toàn chính xác theo cách Ngài phán không. Và rồi nói, ‘CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Edith, hãy đứng dậy và bước đi.’” Tôi nói, “Anh có thể thấy đôi chân nhỏ bé và đôi tay nhỏ bé kia mở ra, bàn tay nhỏ bé mở ra. Và cô ấy đứng dậy từ nơi đó và bước đi, đến sự vinh hiển của Đức Chúa Trời,” tôi nói, “nếu nó đến giống như thế.” Tôi đã nói với họ về kinh nghiệm này. Và tôi nói, “Anh em biết không...Tôi muốn hỏi anh em đôi điều.” Anh Banks Wood đang ngồi gần tôi, ở bàn. Và ngồi, kế bên, lúc đó, Chị Hattie đang ngồi phía sau. Và những chàng trai đang ngồi ở đây, và Bà Wright, và Ông Wright. Và Shelby đang ngồi phía sau bên trái tôi.

172 Nào hãy nghe. Đừng bỏ lỡ điều này; chỉ cho anh em thấy quyền tể trị của Đức Chúa Trời.

173 Và trong lúc chúng tôi đang nói chuyện, tôi nói, “Tôi muốn hỏi anh em đôi điều. Điều gì đặt những con sóc ấy ở đó? Không có sóc trong rừng. Tôi đã đi săn và săn tìm. Và tôi—tôi không phải là thợ săn giỏi nhất, nhưng tôi đã đi săn từ khi còn bé. Và tôi đã săn rất kỹ, và—và chúng ở trong nơi nực cười nhất, và trong cách nực cười nhất tôi có thể gọi như vậy.” Tôi nói, “Điều gì đã đặt chúng ở đó?”

174 Tôi nói, “Tôi tự hỏi nếu đó là, rằng chức vụ của tôi đang chuẩn bị thay đổi, điều mà Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham đã khẳng định lời hứa của Ngài, như Ngài đã thực hiện với Áp-ra-ham khi ông ở trên đỉnh núi, và ông cần một cửa lễ dâng, thay vì con trai ông. Giê-hô-va di-rê đã thực hiện một phép lạ, và đặt một chiên đực, một trăm dặm phía sau. Ông đã đi ba ngày. Và bất cứ người bình thường nào cũng có thể đi hai mươi lăm dặm mỗi ngày. Rồi ông ngược mắt lên và thấy dãy núi xa kia. Và rồi đi lên núi, và đi lên đỉnh núi. Trong khi, chiên đực ở phía sau đó, một con chiên, những con vật hoang sẽ giết nó. Và, rồi, trên đỉnh núi ở

đó không có nước. Làm sao chiên đực ấy có thể lên đó? Điều gì đã xảy ra? Đức Chúa Trời cần một cửa lễ, để chứng minh với Áp-ra-ham rằng Ngài là Đức Giê-hô-va di-rê. Chính Đức Chúa Trời của sự sáng tạo đã khiến chiên đực có trong hoàn cảnh đó. Lúc ấy, nó không phải là một khả tượng. Ông đã giết chiên đực, và huyết con vật đó đã đổ ra. Không phải là khả tượng. Đó là một chiên đực.”

175 Tôi nói, “Cũng Đức Chúa Trời đó,” halêlugia, “Đức Giê-hô-va di-rê đó, Ngài cũng đúng như Đức Giê-hô-va di-rê ngày nay như Ngài đã ở trên núi với Áp-ra-ham.” [Anh Branham vỗ tay ba lần—Bt.] “Ngài vẫn có thể tạo ra một con vật, cho sự vinh hiển Ngài. Những con sóc này không phải là một khả tượng. Tôi đã bắn chúng. Máu chúng đổ ra. Tôi nấu chúng và ăn chúng. Chúng không phải là khả tượng. Chúng là những con sóc.” Tôi nói, “Cũng Đức Giê-hô-va di-rê đó, đang thử lời hứa của Ngài đối với tôi, trong tình trạng không rõ ràng và chậm hiểu của đầu óc tôi, Ngài có thể phán nhu cầu của tôi thành hiện thực, giống như Ngài đã có thể phán nhu cầu của Áp-ra-ham thành hiện thực.”

176 Tôi không thể nói gì nhiều hơn điều đó, cho đến khi...Chị Hattie, bây giờ đang ngồi khóc ở đó, đã không nói một lời. Và chị nói, “Đó chẳng có gì ngoài sự thật.”

177 Chị nói điều đúng. Chị nói thật giống như Banks đã nói dưới đó. Tôi nghe tiếng chị, khi Nó lướt đến từ tai tôi, giống như ở trong rừng.

178 Bà Wright, đang ngồi đó với cô gái nhỏ của mình, đang cố gắng giải thích điều Edith nói. Tôi đã không thể nghe Bà Wright được.

179 Và sự Xức dầu bữa tối đó lướt qua tôi, nói, “Hãy nói với Hattie rằng bà ấy đã được ơn trước mắt Đức Chúa Trời.” Ai có thể nghĩ? Nói, “Hãy nói với bà ấy hãy xin bất kỳ điều gì bà ấy muốn. Rồi người nói điều đó, bởi có ân tứ này, thành hiện thực. Bất cứ điều gì bà ấy xin, hãy nói thì nó trở thành hiện thực.”

180 Tôi nhìn Chị Hattie. Lần đầu tiên điều đó từng được thực hiện trên một con người. Tôi nói, “Chị Hattie, hãy xin điều chị muốn. Đức Chúa Trời sẽ ban cho chị.”

181 Anh chị em nghĩ gì về điều đó? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.] Anh em hiểu nó không? Bảy lần Ngài đã khẳng định điều đó, bằng một con vật. Bảy là con số trọn vẹn của Đức Chúa Trời. Ở đây là lần đầu tiên trên một con người. Và, Ngài, Ngài đã chọn điều gì, một nhà quý tộc cao quý, một mục sư có danh tiếng lớn nào đó, phải không? Một bà góa nghèo nàn hầu như không thể viết được tên mình. Đức Chúa Trời biết điều Ngài đang làm.

Nói, “Hãy cầu xin điều chi chị muốn.”

Hattie nói với tôi, “Anh Branham, anh muốn nói điều gì?”

182 Tôi nói, “Hãy cầu xin bất cứ điều gì lòng chị ao ước, và nó sẽ thành ngay ở đây, rằng chị sẽ biết rằng Chúa là Đức Chúa Trời trên Trời đáp lời, và lời Kinh Thánh của Ngài là đúng.”

183 Lần đầu tiên của tôi với ân tứ mới này; sự Xức dầu lần đầu tiên của tôi. Tôi hầu như không thể nghe chị ấy. Và chị đã nhìn quanh. Chúng tôi đã nói chuyện về em gái tật nguyền, bé nhỏ của chị. Tôi nói, “Ồ, đừng nghi ngờ,” trong lòng tôi, “chỉ trong vài phút bé Edith sẽ nhảy lên với sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.”

184 Hattie đã nhìn quanh, nhìn khắp cả. Và chị nói, “Anh Bill, sự ao ước lớn nhất của tôi là dành cho sự cứu rỗi của hai con trai tôi.” Thật là...Ồ, không thể có điều gì vĩ đại hơn. Chị có thể cầu xin mười ngàn đô-la, chị sẽ có nó. Điều gì sẽ xảy ra nếu đó là một triệu phú nào đó sẽ cầu xin thêm một triệu đô khác? Đức Chúa Trời biết điều gì chị sẽ cầu xin.

185 Chị Hattie, ít nhất, bảy hay tám người làm chứng đang đứng ở đó. Hết thấy anh chị em đã hiện diện khi điều đó xảy ra, hãy giơ tay lên. Mọi người trong tòa nhà, đã có mặt lúc điều đó xảy ra; một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy. Bảy trong họ. Tám người trong họ. Tám người trong họ đã có mặt khi điều đó xảy ra.

186 Tôi nói, “Hãy cầu xin bất cứ điều gì chị muốn. Bởi vì, Đức Chúa Trời đã ban điều đó cho tôi, để ban cho chị, bất cứ điều gì chị muốn.”

187 Chị nói các con trai chị bắt đầu đi ra ở tuổi thiếu niên cáu kỉnh. Và chị nói, “Sự cứu rỗi của hai con trai tôi.”

188 Tôi nói, “Bởi ý Đức Chúa Trời, bởi Quyền năng của Đức Chúa Trời, tôi cho chị, như Danh Đức Chúa Jêsus Christ, sự ước ao

của chị.” Và hai con trai chị thức tỉnh dưới Quyền năng của Đức Chúa Trời. Và cả ngôi nhà đó rung động. Banks ngã vào đĩa thức ăn của mình. Shelby ôm chặt. Còn Hattie la lên cho đến nỗi anh em có thể nghe chị cách đó hai dãy nhà. Và hai cậu con trai, nước mắt lăn dài trên má họ, tin nhận đúng như điều họ đã cầu xin, ngay lúc đó. Ồ!

¹⁸⁹ Lần đầu tiên nó từng được sử dụng trên một con người. “Hãy cầu xin điều người muốn, và nó sẽ được ban cho người.” Các con trai chị, đang ngồi đó với chị, sáng nay.

¹⁹⁰ Chị sẽ cầu xin điều gì? Nếu chị đã xin sự chữa lành cho cô bé của mình thì sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu chị cầu xin điều đó? Con gái nhỏ của chị đã được chữa lành, nhưng hai con trai chị bị hư mất. Điều gì xảy ra nếu...

¹⁹¹ Người đàn bà góa đó, mà vừa kể với tôi rằng chị đã cố gắng hứa dâng cho hội thánh này năm mươi đô-la, để giúp xây dựng nhà thờ mới. Và Anh Roberson không muốn nhận nó, và chỉ để chị dâng hai mươi đô-la trong số đó. Và tôi tự nhủ, khi chị đang nói, “Tôi sẽ cho lại chị ấy hai mươi đô-la đó.”

¹⁹² Nhưng Đức Chúa Trời phán với tôi, trong lòng tôi, bấy giờ, không phải khả tượng, nhưng trong lòng tôi, “Khi Chúa Jêsus đang đứng, nhìn người đàn bà góa bỏ vào ba xu, nơi có hàng ngàn đô-la đang nằm đó, người sẽ làm gì?”

¹⁹³ Tôi nói, “Ồ, nếu tôi đứng gần đó, nói, ‘Chúng tôi không cần nó, chị à. Chúng ta đã có nhiều tiền.’” Nhưng Chúa Jêsus không bao giờ nói điều đó. Ngài để bà đi vào và làm điều đó, bởi vì Ngài biết rõ hoàn toàn.

¹⁹⁴ Tôi xin nói thật, Đức Chúa Trời như là quan án của tôi, Đức Chúa Trời đã biết rõ lòng chị. Và tôi đã thọc tay vào túi mình, lấy ví tiền của tôi, để cho lại chị hai mươi đô-la, và nói, “Chị Hattie...”

Nhưng Ngài phán, “Đừng làm thế.”

¹⁹⁵ Và rồi một vài phút, khi câu hỏi được mang ra về Đức Giê-hô-va di-rê, chị nói, “Đó chẳng có gì khác ngoài lẽ thật.” Và nó đến từ tấm lòng của một bà góa nghèo nàn, Đức Chúa Trời biết chị có thể xin điều cao quý nhất có thể được thực hiện. Miễn là có một Thiên đàng, khi những vì sao đã biến mất, khi không còn

mặt trắng nữa, không còn trái đất nữa, không còn biển cả nữa, thì những cậu con trai chúng sẽ sống qua cõi Đời đời với Đức Giê-hô-va Di-rê không hề thay đổi là Đấng đã ban cho lời hứa bất diệt. Những lời hứa của Ngài không bao giờ sai trật.

¹⁹⁶ Tôi đang trông đợi buổi nhóm sắp tới này dưới San Jose đây. Ô, nếu như nó thực sự bùng phát! Bây giờ khi sự Xức dầu đọng vào, “Hãy cầu xin điều người muốn.” Tôi có một sự đảm bảo hoàn toàn rằng khi Điều đó đọng vào, và bất cứ điều gì Đức Chúa Trời đặt ra để được cầu xin, nó sẽ xảy ra hoàn toàn đúng cách ấy. Điều đó phải xảy ra, “Vì nếu người nói với núi này.”

¹⁹⁷ Đấy, không phải bạn đang nói. Không phải bạn. Chính là Đức Chúa Trời. Chính là bạn, thật—thật đầu phục Đức Chúa Trời.

¹⁹⁸ Bây giờ hãy xem những nhà tiên tri xưa, khi chúng ta sắp kết thúc. Những nhà tiên tri xưa, khi họ thấy sự Đến của Đức Chúa Jê-sus, họ cũng ở trong Thánh Linh cho đến khi họ nói như thể là chính họ. Hãy xem Đa-vít trong Thi thiên, Thi thiên thứ 22, la lên, “Đức Chúa Trời Tôi ôi, Đức Chúa Trời Tôi ôi, sao Ngài lia bỏ Tôi?” Không phải Đa-vít; chính là Đấng Christ, tám trăm năm sau. “Hết thảy xương cốt tôi đều lộ ra. Hễ kẻ nào thấy tôi đều trề môi. Họ lắc đầu.” Nói rằng, “Người đã cứu những kẻ khác, nhưng Người không thể cứu chính Minh.” Đa-vít, đang nói điều đó như thể là chính ông. Nhưng đó là Thánh Linh của Đức Chúa Trời ở trong ông; Đấng Christ, đang phán.

¹⁹⁹ Ô, Đức Chúa Trời đáng được ngợi ca, đang vận hành vào trong Hội thánh Ngài, với đầy đủ Quyền năng Ngài, hành động giữa dân sự Ngài, trải rộng đôi cánh thương xót vĩ đại của Ngài ra. Nguyện Ngài được ngợi khen!

²⁰⁰ Tôi không còn thì giờ cho bài giảng của mình. Chúng ta hãy cúi đầu một lát.

²⁰¹ Có ai ở đây, sáng nay, hay bao nhiêu người ở đây, mà biết rằng mình chưa sửa soạn để gặp Đức Chúa Trời lúc này? Mời bạn giơ tay lên, và nói, “Cầu nguyện cho tôi, Anh Branham.” Chúng tôi không thể mang các bạn lên tòa giảng, vì tòa giảng đã chặt kín. Cầu Đức Chúa Trời ban phước cho anh, anh ơi; cho chị, chị ơi; cho anh, anh ơi; anh và anh em ở đằng sau đó, khắp nơi; cho

cô, quý cô; cho anh, anh em của tôi; con đường phía sau, tất cả chung quanh. Đức Chúa Trời thấy cánh tay của anh chị em.

²⁰² Nếu Ngài có thể làm cho tồn tại một chiên đực khi ở đó không có chiên đực, nếu Ngài có thể làm tồn tại những con vật, nếu Ngài quan tâm đến cây vả tầm thường mọc bên sườn đồi, hay một con cá chết, nhỏ bé đang nằm trên mặt nước, huống chi Ngài càng quan tâm nhiều hơn chừng nào sự ước muốn của anh em! Và của anh em... Chắc chắn, Ngài quan tâm. Ngài biết rằng anh em cần Ngài. “Hãy xin, và các người sẽ nhận được. Khi các người cầu nguyện, hãy tin rằng các người nhận được điều người cầu xin.” Đó có phải là Đức Thánh Linh mà anh em đã giơ tay lên không? Nếu phải, thì sự Xức dầu ở trên *anh em*. Vậy thì hãy cầu nguyện, và tin Đức Chúa Trời, và anh em sẽ có điều anh em đã nói.

²⁰³ Lạy Cha Thiên thượng, như ngày hôm nay đang gần đến giữa trưa, và con đã kéo dài ở đây sáng nay, về câu chuyện ân điển Thiên thượng của Ngài, theo như Lời Ngài. Đã được chép ra trong Kinh Thánh, rằng Chúa Jê-sus Chúa của chúng con đã phán, “Kẻ nào tin Ta, cũng sẽ làm, công việc Ta làm.” Và chúng con biết những công việc kia có thật. Ngài có thể phân biệt ý tưởng của con người. Ngài đã nói cho Phi-e-rơ biết ông là ai, tên ông là gì, cha ông là gì. Ngài đã phán với Phi-líp khi ông đưa Na-tha-na-ên đến, hay đúng hơn là, nói với Na-tha-na-ên, rằng Ngài đã thấy Na-tha-na-ên ở dưới cây trước khi ông đến. Ngài đã phán với người đàn bà, bên giếng, rằng bà đã có bao nhiêu người chồng. Ô, không có điều gì có thể giấu được Ngài. Ngài biết mọi sự. Và đó là công việc của Ngài. Thế thì, chúng con thấy Ngài phán với cây vả đó.

²⁰⁴ Ôi Chúa, con tin thời giờ chẳng bao lâu nữa sẽ đến, khi những ổ bánh và những con cá hóa ra nhiều lần. Chẳng bao lâu nữa, sẽ có dấu hiệu con thú. Sẽ có sự liên minh các giáo hội. Và họ sẽ đặt một dấu hiệu, một giáo hội liên hiệp, mà, “Không ai có thể mua hoặc bán.” Và Hội thánh của Ngài, sẽ không liên can gì đến họ, vì Đức Thánh Linh của Ngài sẽ dẫn dắt và nuôi nấng họ, như Ngài đã làm với dân Y-sơ-ra-ên trong đồng vắng. Ngài là Đức Chúa Trời. Đừng để chúng con bỏ lỡ điều đó, Chúa ôi. Xin cho chúng con vẫn giữ, một cách trung tín. Xin cho chúng con ở đúng chỗ.

²⁰⁵ Bây giờ con thật không biết khi nào điều này sẽ xảy ra lần nữa, Chúa ôi. Có thể lại là, sáng nay. Có lẽ nó sẽ xảy ra lại trong đêm tận ngày hôm nay. Tin rằng nó sẽ xảy ra, Chúa ôi. Tin rằng Ngài sẽ đặt đức tin vào lòng dân sự, và biết rằng con đã không làm cho lầm đường hay nói điều gì sai. Con đã nói điều đó theo cách nó xảy ra, với tất cả sự hiểu biết trong lòng con, Chúa ôi, theo dõi lời con và ảnh hưởng của nó. Ngài biết rằng Ngài có sự quả quyết đối với con, như con đã nói, bảy lần. Và biết, ngay sau đó, con từng nói với con người đầu tiên, chị ấy đã có sự ao ước trong lòng, lúc chị nói.

²⁰⁶ Bây giờ, Chúa ôi, có nhiều sự khao khát ở đây sáng nay. Ngài sẽ phải xúc dầu cho đây tớ Ngài, lạy Chúa. Ước gì Ngài thật sự ban đến sự Xức dầu! Xin cho con có Nó, sáng nay. Nếu người nào có nhu cầu, Ngài cứ phán điều đó với con, Chúa ôi, khi họ nói, hay bất cứ khi nào, bất cứ ai Ngài muốn. Và cho nó ứng nghiệm.

²⁰⁷ Bây giờ, con biết đó là điều đã được nói lúc ấy, đó sẽ không phải là con, mà sẽ là Ngài, Chúa, đang nói. Con đầu phục chính mình trước Ngài, và trước khi con rời khỏi chức vụ này, những hình bóng cũ, về những khái tượng và đại loại như thế, ở bàn thờ này, nơi con đã dâng hiến đời con một cách mới mẻ; từ sự giảng dạy Phúc âm, đến những dấu kỳ phép lạ. Con dâng chính mình sáng nay lần nữa, cho Ngài, cho sự hầu việc, Chúa ôi. Đây là lần đầu tiên được kể ra. Lần đầu tiên, Chúa ôi, mà Nó được bày tỏ ra. Ngài ở đây là những người làm chứng.

²⁰⁸ Ôi Chúa là Đức Chúa Trời, nếu có điều gì Ngài có thể sử dụng cái vỏ cũ kỹ này của con, con là của Ngài, Chúa ôi. Xin nhận lấy con, và hun đúc con, và tạo hình con, và làm điều gì đó, Chúa ôi, để tôn cao và làm vinh hiển Ngài. Xin trải ra Điều đó ra giữa vòng những mục sư truyền đạo khác. Sai Nó đi đến bốn phương trời trên thế giới. Giờ đã muộn. Chúa Jêsus sắp đến.

²⁰⁹ Xin ban phước dân sự Ngài, với nhau. Xin cứu những người hư mất. Mỗi người giơ tay họ lên ở đây, sáng nay, xin cứu họ, Chúa ôi. Xin ban cho họ Đức Thánh Linh. Nguyện đời sống họ được dâng hiến cho Ngài.

²¹⁰ Hội thánh nhỏ bé này, Chúa ôi, mục sư, và mỗi mục sư ở đây, mỗi thầy giảng phúc âm, giáo sư, mỗi một thành viên của giáo

hội khác nào. Ôi Chúa, như một thân thể của dân sự, chúng con dâng chính chúng con cho Ngài. Xin nhận lấy và sử dụng chúng con, Chúa ôi. Chúng con thuộc về Ngài, và đang trông đợi để đến với Ngài một ngày nào đó, trong sự bình an.

211 Giờ đây nếu có người nào ốm đau hay khốn khổ, xin cho họ được chữa lành, sáng nay. Nguyên xin ân điển và những ơn phước Đời đời của Ngài ở trên họ, khi chúng con cầu nguyện cho họ, bởi sự đặt tay trên họ và cầu nguyện. Cầu xin Đức Thánh Linh đến và thực hiện công việc mà Ngài đã định sẽ được làm. Xin nhậm lời, Cha ôi. Qua Chúa Jêsus Christ, chúng con cầu xin ơn phước này. A-men.

212 Tôi đã nói với anh em lẽ thật chân thật. Đúng như Đức Chúa Trời đã bày tỏ nó, và đã làm điều đó, tôi đã thuật lại với anh em sự thật. Và giờ đây tôi tha thiết tìm kiếm và mong ước sự cầu nguyện của anh em. Tôi nhận biết rằng một người ở tuổi tôi, năm mươi tuổi...

213 Buổi sáng nọ, tôi nói với vợ tôi, “Anh đã năm mươi tuổi rồi, em ạ. Nếu anh làm điều gì cho Chúa, anh phải làm nhanh lên.”

214 Cô ấy nói, “Bill à, Đức Chúa Trời đã huấn luyện Môi-se tám mươi năm.” Và nói, “Ngài có thể huấn luyện anh trong năm mươi năm nữa, để có được sự hầu việc ngày nào đó ở anh. Ngài đã có mục đích cho anh, vậy cứ im lặng chịu đựng.” Tôi nghĩ đó là sự khôn ngoan rất nhiều, “Im lặng chịu đựng.”

215 Đức Chúa Trời vận hành mọi cánh tay thật đúng theo kế hoạch vĩ đại của Ngài. Cứ im lặng. Đừng cố gắng vượt qua...cố gắng thúc đẩy. Thế thì, anh em đi trước Ngài. Tốt hơn hết là cố gắng đi theo hơn là dẫn đường, bởi vì Ngài là đấng lãnh đạo.

216 Bây giờ, với hội thánh nhỏ của tôi ở đây, bày nhỏ đã rất trung tín, và đã cầu nguyện cho tôi, đi ra khắp thế giới. Tôi tin có sự rúng động toàn cầu khác đang đến. Những điều này tôi đã nói với anh chị em là sự thật. Vào Ngày Phán xét, tôi sẽ đối diện với anh em nơi xa kia với câu chuyện giống như vậy, thật đúng như tôi đang đứng ở đây.

217 Bây giờ, tôi tin chắc hết thấy anh em có thể hiểu nó là gì. Đó là sự vĩ đại hơn sắp đến, sự Xức dầu sâu sắc hơn của Đức Thánh

Linh. Làm thế nào để vào Đó, tôi không biết. Tôi chỉ biết một điều duy nhất, phải có Đức Chúa Trời đưa anh em vào trong Đó. Vì vậy, anh em cứ sống thật êm dịu, và khiêm nhường, và gần gũi với Đức Chúa Trời như có thể được. Đừng nghi ngờ Ngài. Chỉ tin rằng mọi việc đang thực hiện chỉ vì sự ích lợi, cho anh em, và mọi sự sẽ thực hiện ở mọi nơi đều sẽ tốt đẹp. Hiểu không?

218 Chỉ nhớ rằng, anh em là chiên. Ngài là Bò Câu. Và bò câu dẫn đường chiên con. Khi...Và chiên và bò câu có cùng bản tánh. Bò câu là loại chim hiền lành nhất trong các loài chim trên trời. Chiên là con vật hiền lành nhất trong tất cả con thú trên đất. Vậy, hãy xem, linh của chúng sẽ đồng nhất với nhau. Vậy thì, chim bò câu không thể đến gần sói. Hiểu không? Nó chắc sẽ không ở lại đó. Con sói là kẻ giết hại. Chiên là con vật hiền lành.

219 Vì thế, anh em thấy, ấy là Chiên Con và Bò Câu, và một con dẫn con kia. Và anh em thấy Bò Câu dẫn Chiên Con đến đâu? Mọi con đường đều dẫn tới Đồi Sọ, dành cho sự đóng đinh trên thập tự giá. “Và Ngài đã không hề mở miệng.” Khi họ nhổ vào mặt Ngài, Ngài không hề nhổ lại. Khi họ vả vào mặt Ngài, Ngài không hề vả lại. Ngài chỉ tiếp tục đi tới, biết rằng Ngài chịu, vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, Ngài đang thực hiện ý chỉ của Đức Chúa Trời.

220 Chị Hattie, chúng ta gần bằng tuổi nhau. Anh George Wright, cha chị ở đó, và các con trai chị, cùng người mẹ, Shelby.

221 Tôi muốn nói điều này. Tôi đoán anh chị em tự hỏi tại sao tôi thức dậy và rời khỏi nhà nhanh như thế. Tôi chưa bao giờ...Tôi đã ở nơi ba mươi ngàn người ngoại mới tin đã được cứu cùng một lúc, ở Nam Phi, đến với Đấng Christ. Tôi nghĩ đó là sự Xức dầu vĩ đại nhất mà tôi từng cảm thấy. Không bao giờ, không cách nào, so sánh với điều đó ở dưới nhà George Wright, ngày nọ. Tôi chưa bao giờ cảm nhận điều gì như Thế. Cả căn phòng dường như chỉ có một—một Ánh sáng của sự Vinh hiển Đức Chúa Trời.

222 Bây giờ, Chị Hattie là một phụ nữ nhỏ bé rất trầm tĩnh và ngoan đạo, chưa bao giờ cất tiếng lên về bất cứ việc gì. Nhưng anh em có thể nghe chị ấy la lên, cách một dãy phố, khi Đức Thánh Linh đánh động ngôi nhà. Mọi người, mọi người ở đó, đều cảm thấy Điều đó. Nó thật tuyệt vời. Chúng ta có thể sống

lâu, nhưng, Chị Hattie, chừng nào còn ký ức trong trí chúng ta, chúng ta sẽ nhớ điều đó, và Chị Wright.

223 Vậy thì, những người mà biết rằng tôi đã kể điều đó hoàn toàn chính xác có thật, mời các bạn giơ tay lên, Chị Hattie, cũng vậy, đó, Chị Wright và tất cả anh em đã có ở đó, thực sự đã ở đó, thật đến nỗi anh em có thể thấy được. Thấy không? Họ đấy.

224 Ở đây, hãy đứng lên, Chị Hattie. Có bà góa trẻ mà phép lạ đã xảy ra trên bà, lần đầu tiên. Bỏ qua tất cả nhiều người trên khắp thế giới, vì điều đó đã xảy ra trước tiên với bà góa nghèo nàn, nhỏ bé, khiêm nhường đó sống trên sườn đồi, trên đó cố gắng trồng bắp từ bãi cỏ ngoài kia, để nuôi các con mình. Đó là một người mà Đức Chúa Trời khen ngợi, lần đầu tiên kể từ những ngày của...của Chúa Jêsus Christ, và phán, “Hãy cầu xin điều gì người muốn.”

225 Tôi nói, “Tôi thách thức bất cứ ai, như Danh Chúa. Khi Đức Thánh Linh đánh động và nói điều đó, tôi không quan tâm những gì anh em kêu cầu, nó sẽ được nhậm.”

226 Anh em biết tại sao những kẻ quyền thế, hay những nhân vật quan trọng như thế đã không có được điều đó không? Là bởi vì Đức Chúa Trời biết họ cầu xin những điều không có ích cho họ.

227 Ngài ban Điều đó cho những người mà Ngài biết sẽ kêu cầu điều tốt. Và điều gì có thể nhiều hơn người đàn bà đó...Điều gì hơn nữa? Cứ nói cho tôi biết điều nào chị ấy cầu xin vĩ đại hơn điều đó. Mẹ và cha chị đã được cứu. Em gái chị đã được cứu. Hết thấy gia đình đã được cứu, ngoại trừ hai đứa con trai, vào lúc đó. Chúng chưa được cứu.

228 Họ là những người nghèo. Shelby nói cho tôi biết lợi tức thường xuyên của anh ấy, cho một vụ mùa tốt, anh ấy thu được sáu trăm đô-la mỗi năm. Làm việc đến khi chàng trai gần với tuổi của tôi, và kiệt sức hoàn toàn, mọi thứ. Và làm việc, để chăm sóc cha và mẹ của anh, và họ đã già, và cố gắng chăm sóc cô em gái, đau ốm. Nhưng anh đã được cứu. Anh Wright, hết thấy họ, đã được cứu.

229 Song họ có hai con chưa được cứu. Và Hattie đã cầu xin sự cứu rỗi cho hai con trai mình, chừng nào có sự Vĩnh cửu. Chị có

thể cầu xin mười ngàn đô, và có điều đó. Chị có thể cầu xin bất cứ điều gì chị muốn. Nhưng Đức Chúa Trời biết điều anh em sẽ kêu cầu, trước khi Ngài đặt để sự Xức dầu. Đúng thế.

²³⁰ Chị Hattie, đúng thế không, điều tôi đã nói, “Hãy cầu xin bất cứ điều gì chị mong ước. Bất cứ điều gì trong lòng chị mong mỏi, hãy xin điều đó, Hattie”? Đúng không, Chị Hattie? Thấy không? Thấy không? “Bất cứ điều gì chị muốn, không quan trọng nó là gì. Hãy cầu xin điều đó. Đức Chúa Trời đã phán với tôi, ‘Cứ nói những gì bà ấy cầu xin, và bà ấy sẽ có được nó.’” Tôi đã nói, “Hãy cầu xin điều đó bây giờ, bất cứ điều gì chị ao ước.” Và chị ấy đã làm điều đó.

²³¹ Ồ, thưa anh, chị em, anh chị em có nhận biết ngày chúng ta đang sống không? Thì giờ vinh hiển nhất, khi Đức Chúa Trời trên Trời sẽ đặt ở giữa con người, để, “Hãy cầu xin bất cứ điều gì anh chị em muốn, và Ngài sẽ ban điều đó cho anh chị em.” Ừm! Điều—điều đó quá sâu sắc với tâm trí tôi. Tôi biết thế. Nhưng tôi hi vọng, trong lòng tôi, có thể chứa đựng nhiều về Nó như tôi có thể. Nó, nó thực sự...Tôi đã sống dựa vào Nó. Tôi đã lớn mạnh nhờ Nó. Tôi sẽ đi về hướng tây dựa vào Nó. Tôi đang đi vào những buổi nhóm dựa vào Nó. Tôi đang sống dựa vào Nó. Lời Đức Chúa Trời thì đúng.

²³² Bây giờ, theo như tôi biết, đó là điều cuối cùng xảy ra. Tôi không biết điều gì khác, nó có thể là điều gì, chỉ để ban cho con người, “Hãy cầu xin bất cứ điều gì người ước ao, cho dù đó là gì. Chỉ cầu xin điều đó, và nó sẽ được ban cho người.”

²³³ Và anh em có thể hiểu sự khôn ngoan không? Bao nhiêu người tin rằng, rằng người đàn bà đó cầu xin điều lớn nhất có thể cầu xin được? Chúng ta hãy xem anh em. [Hồi chúng nói, “A-men.”—Bt.] Anh em có thể tưởng tượng không? Một—một người đàn bà có cô em bị đau ốm, có thể cầu xin sự chữa lành cho cô ấy. Một người đàn bà nghèo nàn, và cha mẹ bà, cũng nghèo, và hết thảy họ đều nghèo, có thể xin tiền bạc và có được nó. Bà có thể cầu xin sống thêm nhiều năm, và có điều đó. Nhưng bà đã cầu xin điều vĩ đại nhất mà có thể được cầu xin, đó là sự cứu rỗi cho gia đình chưa được cứu của bà, và nhận được điều đó. A-men. Đó là điều quan trọng nhất. Đã có được điều đó, bởi Đức Chúa Trời

không hề thay đổi đã ban cho lời hứa. Ngài là Đức Chúa Trời. Ồ, tôi yêu Ngài biết bao!

²³⁴ Bây giờ chúng ta sẽ...Có ai ở đây đau yếu cần cầu nguyện cho không? Hãy giơ tay lên. Cách đây vài đêm một bà đã gọi. Có ba người trong họ, tôi tin, từ California hay nơi nào đó, họ đã nói với tôi. Nói rằng, “Chúng tôi đã đến hai hay ba lần, và anh phát thẻ cầu nguyện ra, và số của chúng tôi không được gọi.” Tôi hứa với bà ấy, nếu bà ở lại, tôi có thể chỉ cầu nguyện cho người đau sáng nay.

²³⁵ Bao nhiêu người đã ở đây khi chúng ta đã có sự phân biệt cùng những sự việc xảy ra? Ồ, hết thầy các bạn, tôi cho là vậy, mọi người ở đây. Thấy không? Chúng ta biết rằng điều đó là thật. Chúng ta đang di chuyển đến một nơi xa hơn điều đó lúc này. Ồ, ngợi khen Đức Chúa Trời! Chúng ta đang hoạt động vượt xa ngoài giới hạn điều đó lúc này. Có lẽ nó sẽ ứng nghiệm...Tôi không biết Đức Chúa Trời sẽ làm gì sáng nay.

²³⁶ Nhưng anh chị em là những người đau ốm và bệnh tật, tôi sẽ yêu cầu anh chị em chỉ đến, vài người một lần. Hãy để những người này ở trên phía này ở đây, đi lên, để chúng ta có thể cầu nguyện cho những người này phía này trước tiên. Có lẽ tôi có thể nắm bắt điều đó giống như thế. Hãy lên ngay trên đây, thưa chị. Ngay hàng ở trên này. Vì chúng ta không có...Họ phải đưa họ trở lại cùng lối đi đó, vì lý do họ trở lại cùng chỗ ngồi.

²³⁷ Tôi có thể kể lại cách mà anh chàng trẻ tuổi này nói chuyện, sáng nay, anh ấy tin vào sự chữa lành Thiên thiêng, tôi biết, và tin vào Quyền năng của Đức Chúa Trời. Có vị mục sư truyền đạo nào khác ở đây, sáng nay, mà là một—một mục sư tin rằng Đức Chúa Trời chữa lành người đau không? Nếu có, hãy để người ấy đến gần đây, mỗi người. Hết thầy anh em đến đây và đứng với chúng tôi trong khi chúng ta cầu nguyện cho những người này, những người đau ốm và bệnh tật này. Bất cứ anh em nào mà tin rằng Đức Chúa Trời chữa lành người đau, Đức Chúa Trời ban phước cho anh, thưa anh, mời anh lên ngay phía trước. Chúng tôi muốn anh đến ngay ở đây với chúng tôi. [Anh Branham ngừng lại trong mười giây—Bt.]

238 Bây giờ chúng ta không biết Đức Thánh Linh có thể làm gì. Đức Thánh Linh có thể, ngay lúc này, thực hiện giống như Ngài đã giáng xuống ở nhà Chị Wright ngày nọ. Tôi tin Ngài sẽ làm. Tôi không biết. Anh em hiểu chứ? Bao nhiêu người biết...Ồ, không có nhiều anh em ở lại đây, khi khả tượng khởi sự lần đầu tiên. Tôi không biết lúc nào họ sẽ đến, điều gì họ sẽ làm. Mọi sự đều ở trong ý chỉ của Đức Chúa Trời và phải được kiểm soát bởi Đức Chúa Trời. Bao nhiêu người biết điều đó? Đức Chúa Trời không thể ban cho con người những việc để điều khiển, chính họ. Nếu thế, thì, anh em thấy, đó sẽ không phải là Đức Chúa Trời. Sẽ không phải là Đức Chúa Trời. Nó sẽ là...Tôi muốn các bạn suy nghĩ ở đây, thưa các bạn, trong nơi nhỏ bé tầm thường này, nhưng Chúa thật tuyệt đối biết bao, Anh Mike, vượt xa giới hạn của bóng dáng nghi ngờ nào, đã ban ơn cho chúng ta, và đã thực hiện và làm hoàn toàn chính xác những gì Ngài đã hứa Ngài sẽ làm.

239 Bao nhiêu người từng nghe về siêu năng lực tri giác? Nhiều người trong anh em có. Nó là—nó thực sự chẳng là gì ngoài thần thoại học, thuyết duy linh. Nhưng, anh em biết đấy, chúng không thể...Những việc đó chúng không kéo dài. Chúng không bám giữ. Chúng có thể không bao giờ có chút hữu hình nào. Họ sẽ ngồi ở đó và có...Họ nói, “Có một thần linh. Có một thần linh.” Và họ sẽ cố gắng chụp bức hình về nó, hay điều gì đó. Họ không thể làm điều đó. Thấy không? Nó chỉ không có ở đó. Nó là tâm linh, tâm thần. Thấy không?

 Nhưng điều Đức Chúa Trời làm thì hoàn hảo.

240 Khi Môi-se quăng cây gậy xuống, thuật sĩ cũng, ném gậy họ xuống. Cả hai cây gậy đều hóa thành rắn. Đúng thế không? Nhưng điều gì đã xảy ra với cây gậy của Gian-nét và Giam-be? Gậy Môi-se đã nuốt nó. Và khi Môi-se nhặt gậy mình lên, nó vẫn là cây gậy. Nhưng gậy của những người kia ở đâu? Bên trong gậy của Môi-se. Thấy không? Anh em không thể thấy được nó. Khi Đức Chúa Trời làm bất cứ điều gì, Ngài làm cho điều đó có thực.

241 Bây giờ người ta nói với tôi, “Đức Thánh Linh, anh biết không,” họ nói, “đó là những người chỉ gây rắc rối. Chỉ là thuật

tâm thần. Những khái tượng cùng những sự việc ấy, đó chỉ là thần giao cách cảm.”

²⁴² Thế đấy, khi George J. Lacy kiểm tra lại bức hình ấy ở đó, khi Thiên sứ đó của Chúa, nhiều anh em đang đứng ở đây đã thấy Nó trên sóng, và nhiều lần. Ông ấy nói, “Anh Branham à, con mắt cơ học của chiếc máy ảnh này không bắt được tâm lý.” Nói, “Ánh Sáng ấy đã có ở đó. Nó đấy.” Nó là sự vĩnh cửu. Nó có thật. Vậy, anh em thấy, đó là cùng một Thiên sứ của Đức Chúa Trời. Bây giờ hãy xem Nó. Bản chất của Nó chứng minh cho Nó.

²⁴³ Khi Ngài còn ở trên đất, Điều đó đã ở trong Đức Chúa Jêsus Christ, Người mà Đức Chúa Trời được biểu lộ. Và lúc ấy Chúa Jêsus phán, “Một ít lâu và thế gian sẽ không thấy Ta nữa, nhưng, các người sẽ thấy Ta, vì Ta sẽ ở cùng các người, ở ngay trong các người, cho đến tận thế. Và những việc mà các người làm, mà Ta làm, các người cũng sẽ làm.”

²⁴⁴ Vậy thì hãy xem Nó, khi Nó đến. Một người có thể nói bất cứ điều gì, nhưng khi Đức Chúa Trời hậu thuẫn nó, để làm cho nó có thật. Bây giờ hãy theo dõi bản tánh của Thiên sứ đó. Khi Ngài có được một người rất đầu phục Ngài, Ngài làm điều giống như Chúa Jêsus đã làm khi Ngài còn sống trên đất này. Bởi vì, chúng ta là các con trai con gái của Đức Chúa Trời, nếu chúng ta được sanh bởi Thánh Linh Ngài. Thấy không? Và điều đó không phải là chuyện thần thoại. Nó phải có chứng cứ để chứng minh điều đó. Nó cho thấy rằng điều đó đúng. Vì vậy sự cứu rỗi của chúng ta là hoàn toàn tuyệt đối.

²⁴⁵ Đức Chúa Trời trên Trời, Đấng đã có tất cả các tiên tri nói về sự Đến của Đức Chúa Jêsus. Và Chúa Jêsus, khi Ngài đến, Ngài làm trọn mọi lời tiên tri. Nhiều lời trong chúng được làm trọn tại thập tự giá, “vì sự gian ác chúng ta mà bị thương,” và những gì Đa-vít đã nói, “Đức Chúa Trời Tôi ôi, sao Ngài lìa bỏ Tôi?” Nhưng khi Đức Chúa Trời sai đến một tiên tri, một tiên tri nói, Đức Chúa Trời làm cho điều đó có thực, nếu đó là Đức Chúa Trời. Đó là chỗ Ngài đã phán, để tỏ cho họ biết. “Nếu họ nói, và những lời họ nói được ứng nghiệm, thế thì hãy tin họ, vì Ta ở cùng họ; nếu không, thế thì họ—họ không phải. Họ là những tiên tri giả.” Ngài phán, “Nhưng, hãy để ý chúng, xem thử chúng có ứng nghiệm không.”

²⁴⁶ Bây giờ nhìn xem. Nếu...Đức Chúa Trời, Đấng đã phán về đấng tiên tri thánh, nói về sự đến của Đấng Mê-si, với sự vinh hiển và tôn kính Đức Chúa Trời.

²⁴⁷ Nếu tôi biết ai sẽ làm Tổng thống trong nhiệm kỳ tới, và sẽ nói điều đó, đó sẽ là lời tiên tri. Đúng thế. Nhưng Đức Chúa Trời không nói tiên tri như thế, chỉ với, ồ, chỉ để chơi. Đức Chúa Trời làm điều gì đó vì sự vinh hiển Ngài. Hiểu không?

Nhưng khi Đấng Mê-si đến, và khi Đấng Mê-si lìa khỏi...

²⁴⁸ Tôi muốn hỏi, tất cả anh em Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, Công giáo, Lutheran, Ngũ Tuần, Nazarene, Hành hương Thánh, hết thấy anh em. Tôi muốn hỏi anh em đôi điều. Anh em có nghĩ rằng Vua của các tiên tri đó, là Chúa Jêsus, đã biết thiết lập Hội thánh của Chính Ngài thế nào không? Nếu tất cả những tiên tri đã nói về Ngài, và hướng về Ngài, thì Ngài đã thiết lập nên loại Hội thánh gì? Khi Ngài lìa khỏi, Ngài đã phán...Khi Ngài còn ở trên đất, Ngài đã phán với Phi-e-rơ, “Trên sự khải thị của Lời Đức Chúa Trời,” Ngài phán, “trên đá này Ta sẽ xây dựng Hội thánh Ta, và các cửa địa ngục chẳng thể thắng được Hội đó.” Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Được rồi. Khi Ngài đã...

²⁴⁹ Trước khi Ngài lìa khỏi, trong Mác 16, Ngài phán, “Những kẻ tin sẽ có những dấu hiệu này.” Ngài đã nói điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] “Họ sẽ nhơn Danh Ta đuổi quỷ, nói tiếng lạ, bắt rắn trong tay, uống vật chi độc.” Ngài cũng đã phán, “Những việc Ta làm các ngươi cũng sẽ làm.” Đúng thế không? [“A-men.”] Đó là những dấu hiệu theo sau Hội thánh Ngài. Nó không phải là một giáo phái. Nó là một tổ chức được thiết lập đã được định ra của Đức Chúa Trời, Đức Thánh Linh đổ đầy, Hội thánh được sanh ra từ trên Trời mà từ đó xuất hiện tất cả các giáo phái, một đám người tin chân chính.

²⁵⁰ Những mục sư truyền đạo đang đứng ngay ở đây với tôi. Chúng ta là những con người. Ngài là Đức Chúa Trời, nhưng chúng ta ở đây để đại diện cho Ngài. Chúng tôi ở đây để nói với anh em rằng chúng ta...Đức Chúa Trời đã sai chúng tôi làm việc này, đặt tay trên người đau. “Những người tin sẽ có những dấu hiệu này.” Những dấu hiệu, hết thấy những dấu hiệu mà Ngài đã

phán về, sẽ đi cặp theo người tin. Chúng đây này, đang đi theo. Chúng theo sau.

²⁵¹ Và Đức Chúa Trời không thiên vị người nào. Những gì Ngài đã làm cho Hattie, Ngài sẽ làm cho bạn. Những gì Ngài đã làm cho người mù, Ngài sẽ làm cho bạn, người mù. Điều Ngài đã làm cho người điếc, Ngài cũng sẽ làm cho bạn. Bất cứ điều gì Ngài đã làm cho bất cứ ai khác, Ngài sẽ làm cho bạn, nếu bạn chỉ tin thôi. Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

Bây giờ, Anh Teddy, tôi muốn anh chơi bài *Chỉ Tin Mà Thôi*.

²⁵² Và khi những người này đi qua hết hàng, thì chúng ta sẽ nhận hàng kia. Chúng ta sẽ đi từ đầu đến cuối, hết thảy chúng tôi đặt tay trên các bạn, cầu nguyện cho các bạn, để những bệnh tật của các bạn sẽ được chữa lành. Và điều đó có thể. Nó sẽ xảy ra. Và tôi không biết Đức Chúa Trời sẽ làm điều gì. Tôi chỉ đứng đây ngay lúc này, không biết gì để làm. Tôi chỉ đang cầu nguyện cho người đau như tôi đã hứa với người nào đó rằng tôi sẽ làm. Chỉ cầu nguyện cho người...

²⁵³ Chúa nhật vừa qua, hãy nhớ, tôi đã nói với anh em. Chúa nhật vừa qua đã có sự—đã có những sự bày tỏ, và vân vân. Chúa nhật này tôi sẽ cầu nguyện cho người đau.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

²⁵⁴ Lạy Chúa, chúng con đứng đây như những đầy tớ Ngài. Chúng con đứng trước dân sự Ngài. Chúng con ở đây. Chúng con không biết Ngài sẽ làm gì. Ngài có thể nói tiếng lạ. Ngài có thể thông giải. Ngài có thể ban khả tượng. Ngài có thể khiến con nắm tay người nào đó, để bày tỏ. Ngài có thể nói và ban cho thẩm quyền, để, “Hãy nói bất cứ điều gì anh muốn.” Con không biết Ngài sẽ làm gì, Chúa ôi. Và có lẽ Ngài muốn chúng con đặt tay chữa lành người đau. Chúng con không biết đó là gì. Chúng con chỉ đang muốn làm vui lòng Ngài, Chúa ôi. Chúng con đang đứng đây, như những đầy tớ Ngài. Và những người này là dân sự Ngài, và chúng con đang cố gắng giúp họ, theo những gì Lời Ngài phán dạy. Chúng con đang cố gắng theo đi theo sự chỉ dẫn của Ngài. Và con cầu xin Ngài, Chúa ôi, rằng Ngài sẽ ban cho chúng

con điều gì mà chúng con cần, để hầu việc dân sự, qua Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

²⁵⁵ Tôi muốn hết thấy những người còn lại trong các bạn cúi đầu xuống và cầu nguyện. Trong lúc Anh Woods, nếu anh sẽ...

²⁵⁶ Và, thưa các anh em mục sư truyền đạo, tôi nghĩ chúng ta đứng ngay ở đây. Có bao nhiêu người? Bốn người trong anh em ở đây? Được rồi. Hai người mỗi bên, và tôi sẽ đứng ở ngay ở đầu hàng, ngay ở đây. Thấy không? Chờ một lát. Bây giờ, bên phải, đi qua đây, thưa anh, yêu dấu. Này, chính là thế, đứng dọc theo đó nào, và khi họ đi qua. Hết thấy hội chúng...Bây giờ, nếu các anh những chàng trai trẻ lùi lại một chút, để họ có thể đi qua.

²⁵⁷ Bây giờ, khi hết thấy chúng ta cầu nguyện, đi ngay đến chỗ ngồi của—của mình vậy. Trong vài phút, tôi sẽ gọi phía bên kia.

²⁵⁸ Bây giờ, mỗi một anh em, không những quý vị mục sư truyền đạo, nhưng, hết thấy anh em phải cầu nguyện cho những người này. Anh em không biết Đức Chúa Trời có thể làm gì cho mình trong lúc anh em đang cầu nguyện cho người nào khác. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh em có thể nói điều đúng? Điều gì xảy ra...Đang đứng ở đây là một bà, đau rất nặng họ phải giữ bà đứng lên. Điều gì sẽ xảy ra nếu lời cầu nguyện của anh em sẽ là điều tốt, thật giống như Banks đã nói điều tốt, giống Hattie đã nói điều tốt? Điều gì sẽ xảy ra nếu anh em sẽ nói điều tốt, lời cầu nguyện của anh em, khiến Đức Chúa Trời giáng xuống và làm điều gì đó? Đây, điều này không chỉ nói về một người. Đây là Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, mọi người. Hiểu không? Bây giờ, mọi người ở trong sự cầu nguyện.

²⁵⁹ Bây giờ, đây phải không? Anh Banks, anh cứ đưa những người ấy đi qua. Người nào đó đang đứng trong *đây*, nếu anh em muốn. Một trong những người chỉ chỗ ngồi ở đâu? Anh Byrd, thế thì, anh giúp họ đi qua. Anh Banks, anh đến đây, thế thì, nếu anh muốn, ở đây.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

Chúa Jêsus...[Băng trống—Bt.]...?...

²⁶⁰ Vâng, cứ mang họ đến bây giờ. Cầu xin cho họ được chữa lành, khi chúng ta đặt tay trên họ!...?...

Đến ngay phía trước đây nào. Mỗi người trong anh em, hãy cầu nguyện nào!...?...

261 Nhon Danh Chúa Jêsus Christ...?...Nhon Danh Chúa Jêsus Christ, chúng con đặt tay...?...

Chúng con rất vui mừng...?...[Bằng trống—Bt.]...?...

262 Xin chữa lành những người đau ốm và bệnh tật, ở những nơi khác nhau. Và xin cho họ được phước, Cha ôi, để tôn vinh và làm vinh hiển Đức Chúa Trời, nhon Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

263 Bây giờ để chắc chắn...?...[Anh Branham nói với các anh em—Bt.] Thế thì anh em có thể sẵn sàng, ngay lúc đó không? Được rồi. Nếu...

264 Xin Chúa ban ơn cho anh, thừa anh. [Một anh em nói, “Chúa ban phước cho anh. Tôi đến từ Sweet Home, Oregon, Anh Branham à.”—Bt.] Ồ, từ Oregon. [“Và chúng tôi sẽ gặp anh ở...”] San Joe. [“San Jose. Chúng tôi đang hướng đến đó.”] Ồ, tuyệt vời. Đức Chúa Trời ban phước cho anh. Tôi hi vọng—tôi hi vọng rằng nó sẽ là một trong những buổi nhóm vĩ đại nhất. [“Chúng tôi biết nó sẽ vậy. Nếu Đức Chúa Trời ở đó, nó phải xảy ra.”] Cảm ơn—cảm ơn—cảm ơn anh, anh em của tôi. Cầu Chúa ban phước cho anh.

265 Đây chẳng giống Thiên đàng sao? [Hội chúng nói “A-men.”—Bt.] Khi anh em nghĩ, rao giảng Phúc âm, và những linh hồn giơ tay họ lên với Đấng Christ, người đau ốm và khốn khổ đi qua hàng, những buổi lễ báp-têm, sự thông công, tình anh em, đó là chỉ—chỉ một chút Thiên đàng rơi xuống dưới đất. Anh em biết, chúng ta...Tôi cảm thấy giống những gì sứ đồ đã nói lúc đó, “Thật tốt cho chúng ta được ở đây.” Nếu chúng ta có thể... Chúng ta không cần gì ngoài một Đền tạm. Nhưng chúng ta ưa thích được ở đây để hầu việc Đức Chúa Trời.

266 Bây giờ, mỗi một người trong các bạn đi qua hàng này sáng nay, đã được cầu nguyện cho, chỉ nên nhớ, rằng Đức Chúa Trời không hề thay đổi đã ban cho tất cả những điều anh em đã nghe được thực hiện khắp đất nước, và chúng là sự thật, thật đúng như có thể được. Và hết thảy những mục sư truyền đạo ở đây, và những gì đã được làm trong chức vụ của họ, những gì đã được

làm trong chức vụ Chúa đã ban cho tôi, chúng ta đã đứng ở đây với lòng thành thật, với cả tấm lòng chúng ta, cầu nguyện, đặt tay trên anh chị em, thật đúng những gì Chúa Jêsus đã phán. “Những dấu hiệu này sẽ theo sau kẻ tin. Nếu họ đặt tay trên người đau, người đau sẽ được lành.” Bây giờ nó chỉ... Có một điều duy nhất để giữ điều đó khỏi xảy ra, đó chỉ vì bạn không tin nó.

267 Chúa Jêsus phán, “Hãy đến cùng Ta, hồi những ai mệt mỏi và gánh nặng, Ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ. Kẻ nào muốn, hãy để người ấy đến.” Bây giờ chỉ có một cách duy nhất cho bạn bỏ qua điều đó. Lời Đức Chúa Trời là thật. Một cách cho bạn bỏ qua điều đó, là không đến. Đúng thế không? Đó là cách cho bạn bỏ lỡ nó.

268 Đức Chúa Trời phán, “Những dấu hiệu này sẽ theo sau những kẻ tin. Nếu họ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ được bình phục.” Có một cách duy nhất cho bạn bỏ lỡ điều đó, đó là không tin. Nếu anh em tin Lời Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời sẽ giữ Lời Ngài. Anh em biết đấy, để... Điều đó sẽ...

269 Đó là điều đầu tiên, trước hết. Đó là cách cầu nguyện cho người đau. Đi qua họ, đặt tay trên họ, xúc dầu cho họ, hay bất cứ điều gì mà Đức Chúa Trời đã phán, phương cách. Nhưng sau cùng, vì Đức Chúa Trời cho phép anh em biết rằng Ngài ở giữa dân sự Ngài, Ngài tỏ ra dấu kỳ và phép lạ. Và, xem đấy, những dấu kỳ phép lạ đó thuộc về Đức Chúa Trời hằng sống, để làm những việc mà Ngài thật sự làm. Vậy thì, Ngài tuyệt vời. Há anh em chẳng nghĩ vậy sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

270 Bây giờ anh em đang sẵn sàng cho lễ báp-têm, trong đó, vì lễ—lễ phép têm. Và điều đó sẽ thật nhanh. Còn bây giờ, những ai chịu phép báp-têm, đàn bà đi vào phòng. Đúng thế không, các bà ở đằng kia? Các bà ở trên đây, và các ông ở bên này.

271 Trong khi chúng ta chuẩn bị cho lễ báp-têm, tôi muốn đọc một khúc Kinh Thánh, trong vài phút kế tiếp. Và chúng ta sẽ có...

272 Tôi biết một số trong anh em tứ chi bị đau đớn, vì đứng lên. Và nếu anh em có thể chịu đựng lâu hơn một chút, anh em sẽ thấy một cảnh đẹp khi anh em thấy sự—sự dầm mình trong nước của những người này.

273 Tôi muốn đọc vài lời Kinh Thánh lúc này được tìm thấy trong Sách Công Vụ, chương thứ 2, trong khi họ đang chuẩn bị cho lễ báp-têm. Tôi nghĩ chỉ có hai hay ba người chịu phép báp-têm; sẽ không mất nhiều thì giờ nhưng chỉ một lát thôi. Và tôi muốn anh em nghe kỹ bây giờ. Tôi sẽ bắt đầu đọc từ Công Vụ 2, câu 28, bắt đầu, đọc.

Ngài đã làm cho tôi biết con đường sự sống—những con đường sự sống (nó ở số nhiều); Ngài cũng sẽ cho tôi đầy lòng vui mừng trước những mặt Ngài.

Hỡi các người và các anh em, ta thật có thể nói cách tự do với anh em về tổ Đa-vít, rằng người đã chết và chôn rồi, và cho đến ngày nay mồ mả người còn ở giữa chúng ta.

Do đó là một đấng tiên tri,...

274 Bao nhiêu người biết Đa-vít là đấng tiên tri? Chắc chắn vậy. Ông là người viết thi thiên và là nhà tiên tri.

Do đó là một đấng tiên tri, và sự hiểu biết mà Đức Chúa Trời đã thề hứa với người, sẽ cho những hậu tự của người, theo xác thịt, Ngài sẽ khiến Đấng Christ sống lại để ngồi trên ngai mình;

Thì người đã thấy trước điều này nói trước về sự sống lại của Đấng Christ, rằng linh hồn Ngài chẳng bị để nơi âm phủ, cũng không để xác thịt Ngài thấy sự hư nát.

Đức Chúa Jêsus này Đức Chúa Trời đã khiến sống lại, vì thế chúng ta thấy đều làm chứng về sự đó.

275 Há điều đó dường như không giống ngày nay sao? Chúng ta là những người làm chứng về những điều này. [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Tôi có thể nói, sáng nay, “Hattie, những người còn lại của chị, chúng ta là người làm chứng về những điều này.”

Vậy sau khi được đem lên ở bên hữu Đức Chúa Trời, ... từ nơi Cha đã nhận lấy lời hứa về Đức Thánh Linh, thì Ngài đã đổ ra điều này, như các người đương thấy và nghe.

Vì vua Đa-vít chẳng hề lên trời; nhưng chính người đã nói, CHÚA chẳng phán cùng Chúa tôi rằng, Hãy ngồi bên hữu ta.

²⁷⁶ Anh em nhớ Chúa nhật vừa qua, chúng ta đã nói về những nhà tiên tri như thế nào, tất cả họ đều là những người vĩ đại, họ phải chết như thế nào không? Nhưng Đấng đã đến, Dòng dõi vua!

...Hãy ngồi bên hữu Ta,

Cho đến chừng nào Ta để kẻ thù nghịch người đang làm bệ cho người.

Vậy cả nhà Y-sơ-ra-ên khá biết một cách chắc chắn, rằng Đức Chúa Trời đã tôn Jêsus này, mà các người... đã đóng đinh trên thập tự giá, làm Chúa và Đấng Christ.

Bấy giờ khi họ đã nghe điều này (rằng Chúa Jêsus là cả Chúa và Đấng Christ); bấy giờ khi họ đã nghe điều này, thì họ được cảm động trong lòng, bèn hỏi Phi-e-rơ và... các sứ đồ khác rằng, Thưa các ông và các anh em, chúng tôi sẽ phải làm chi?

Lúc đó Phi-e-rơ nói cùng họ rằng, Hãy hối cải, và ai nấy phải nhưn Danh Đức Chúa Jêsus Christ chịu phép báp-têm để được tha tội, rồi các người sẽ được lãnh sự ban cho của Đức Thánh Linh.

Vì lời hứa thuộc về các người, và con cái các người, và thuộc về hết thảy mọi người mà ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.

Và người lại lấy nhiều lời khác nữa để làm chứng và giục lòng họ, rằng, Các người khá cứu mình thoát khỏi giữa vòng gian tà này.

Và họ những kẻ nhận lời ông cách vui mừng đều chịu phép báp-têm: và trong ngày ấy có độ ba ngàn người thêm vào với họ.

Và những người ấy bèn lòng giữ lời dạy của các sứ đồ và trong sự thông công, và...lễ bẻ bánh, và với sự cầu nguyện.

Và mọi người đều kính sợ: vì có nhiều sự kỳ phép lạ làm ra bởi các sứ đồ.

Và những người mà tin đều nhóm lại với nhau, và lấy mọi vật làm của chung.

...bán hết gia tài điền sản của mình, mà phân phát cho nhau, tùy sự cần dùng của từng người.

Và họ, ngày nào cũng vậy cứ chuyên tâm thường xuyên đến đền thờ,...còn ở nhà thì bẻ bánh, dùng bữa chung với nhau cách vui vẻ và tấm lòng thật thà,

Ngợi khen Đức Chúa Trời, và được đẹp lòng cả dân chúng. Và mỗi ngày Chúa lấy những kẻ được cứu thêm vào hội thánh.

277 Bây giờ chỉ trong khi họ đi xuống nước...Anh em cho tôi biết khi người đó đến, đi xuống nước.

278 Điều đó anh em có thể biết rằng ân điển không giới hạn trị vị cùng Đức Chúa Trời, tôi muốn đi trở lại. Tôi thật không thể giúp đặt điều gì khác vào. Anh em đã biết, hai chàng trai đó, các con của người phụ nữ đó đã được cứu, Đức Chúa Trời biết điều đó trước khi tạo dựng thế gian không? Và tên của họ thực sự đã được ghi vào Sách Sự Sống của Chiên Con trước khi sáng thế. Kinh Thánh nói điều đó. Và nó chỉ phải thực hiện tới giờ phút này.

279 Anh em biết, Đức Chúa Trời biết chúng ta đang đứng ở đây, mười triệu năm trước khi thế gian được tạo dựng không? Anh em biết, Ngài đã biết chúng ta sẽ đang đứng ở đây, sáng nay. Sự vô hạn của Đức Chúa Trời đã biết từng con ruồi, từng con muỗi, mỗi cái nháy mắt của chúng, và chúng sản sinh ra bao nhiêu mỡ. Trước khi thế gian từng được hình thành, Đức Chúa Trời đã biết nó.

280 Vậy thì, anh em nói, “Ồ, nếu Ngài biết điều đó, thế thì tại sao anh giảng?”

281 Đó là Đức Chúa Trời, một phần thuộc về chương trình của Đức Chúa Trời. Sự giảng đạo là chương trình của Ngài. Khi Ngài ngược nhìn các sứ đồ...Ngài ngược nhìn mùa gặt. Ngài phán, “Mùa gặt đã chín, song con gặt thì ít. Hãy cầu xin Chúa mùa gặt, để ngài sẽ sai con gặt đến trong mùa gặt của Ngài.” Bao nhiêu người nhớ điều đó? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Vậy thì, tại

sao họ phải cầu nguyện để Chúa mùa gặt, sai con gặt đến trong mùa của Ngài, nếu Chúa mùa gặt đang đứng đấy, biết điều đó sẽ được thực hiện? Tại sao? Đức Chúa Trời phải sắp đặt điều đó, để Ngài... Bây giờ hãy nghe điều này. Đức Chúa Trời đã sắp đặt nó, đến nỗi chương trình của Ngài không thể hoạt động mà không có bạn và tôi. Và chừng nào chúng ta không làm những gì Đức Chúa Trời dẫn dắt chúng ta làm, thì chúng ta đang làm tê liệt chương trình của Ngài. Nhưng khi Hội thánh hoạt động bằng sự xúc dầu của Đức Thánh Linh, thì chúng ta ở trong ý chỉ của Đức Chúa Trời, đang thực hiện chương trình của Ngài. Ô! Ngay khi tôi từ California trở về, ý Chúa...

²⁸² Những gì Đền tạm Branham cần là một sự phục hưng. Amen. Họ cần sự phục hưng và đầy đầy Đức Thánh Linh. Bây giờ đó là nhu cầu lớn lao của đền tạm này. Một số người tốt nhất trên thế giới đến đây, nhưng những gì họ cần là phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Tôi cảm thấy điều đó, có thể kể về điều đó. Và ngay khi chúng tôi trở về, nếu ý Chúa, chúng ta sẽ có một sự phục hưng cho chính mục đích đó, để những thành viên của đền tạm này, nơi dân sự đang tìm kiếm Đức Thánh Linh, có thể đến, nhận lãnh sự giáo huấn và mọi việc khác. Những buổi nhóm cầu nguyện ở đây, để nhận lãnh Đức Thánh Linh, để hội thánh có thể trở lại trong ý muốn của Đức Chúa Trời, và tiếp tục tiến lên với chương trình của Đức Chúa Trời, khi nó tiếp tục hoạt động.

Cầu Chúa ban phước cho anh em. Tôi tin bây giờ họ đã sẵn sàng ở hồ.

²⁸³ Anh em đảm nhận điều này, và rồi tôi sẽ đi vào trong đó và cầu nguyện cho họ...?...

CHỨC VỤ MỚI CỦA TÔI VIE59-1115

(My New Ministry)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 15 tháng Mười một, năm 1959, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org